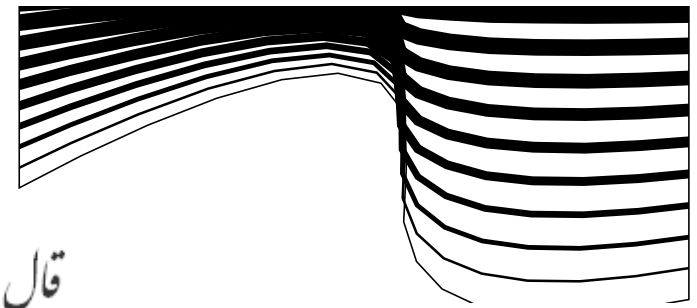
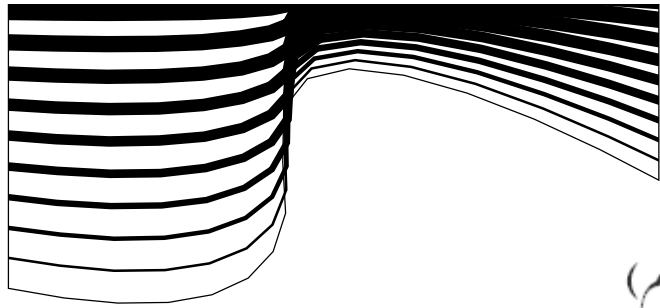

تسجی از حملات قصار مولی الموحدين امیر المؤمنین علی علیه السلام

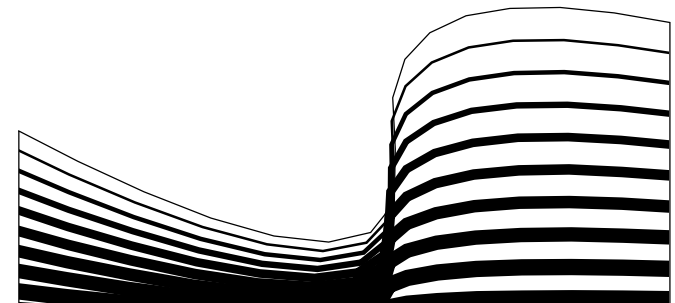
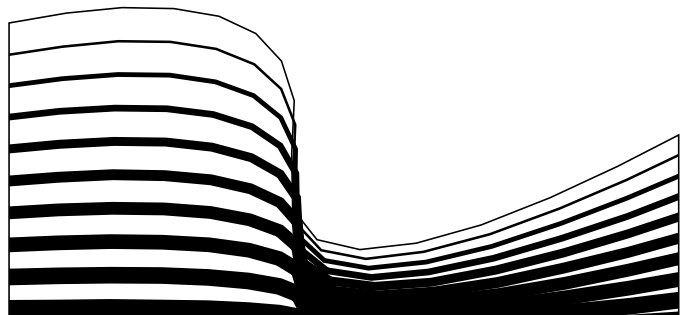
الناس دعا - ناصر نظارات

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لَوْ ضَرَبْتُ حَيْشُومَ الْمُؤْمِنِ بِسَيْفِي هَذَا عَلَيَّ أَعَنْ يُبْغِضَنِي مَا أَبْغَضَنِي ، وَ لَوْ صَبَبْتُ الدُّهْيَا بِجَمَّاتِهَا عَلَيَّ الْمُنَافِقِ عَلَيَّ
أَعَنْ يُحِبَّنِي مَا أَحَبَّنِي ، وَ ذَلِكَ أَعْنَهُ قُضِيَ فَأَنْقَضِي عَلَيَّ لِسَانَ النَّبِيِّ الْأُمِّيِّ صَ أَعْنَهُ قَالَ : (يَا عَلِيُّ لَا يُبْغِضُكَ مُؤْمِنٌ ،
وَ لَا يُحِبُّكَ مُنَافِقٌ)

اگر به این شمشیرم بر بینی مؤمن زخم که با من دشمن شود، دشمن نشود و اگر همه جهان را به کام منافق ریزم که با من دوست گردد، دوست نگردد. و این، از آنروست، که حکم خدای بر زبان پیامبر امّی (صلی الله علیه و آله) گذشت که فرمود یا علی، مؤمن تو را دشمن نشود و منافق دوست نگردد

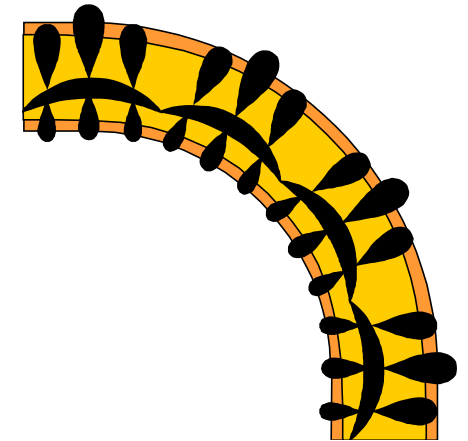
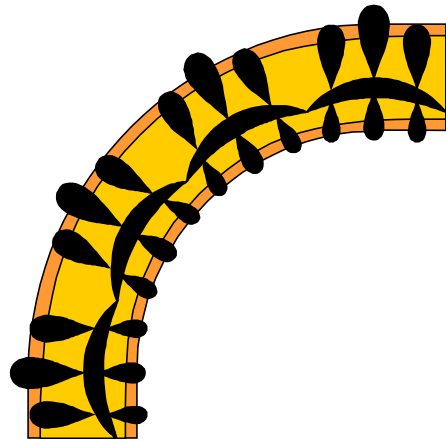

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

العَفَافُ زِينَةُ الْفَقْرِ، وَ الشُّكْرُ زِينَةُ الْغِنَى.

پاکدامنی ، زیور بینوایی است و سپاسگزاری ،

آرایش توانگری است .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

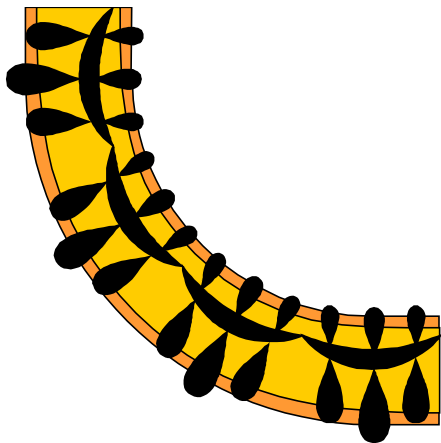
فِي بَعْضِ الْأَعْيَادِ :

إِنَّمَا هُوَ عِيدٌ لِمَنْ قَبَلَ اللَّهُ صِيَامَهُ، وَ شَكَرَ قِيَامَهُ، وَ كُلَّ يَوْمٍ لَا يُعْصِي اللَّهَ فِيهِ فَهُوَ يَوْمٌ عِيدٌ.

در یکی از عیدها فرمود :

عید از آن کسی است که روزه اش پذیرفته شده و نمازش را پاداش داده اند. هر روزی ، که در آن روز، خدا را معصیت نکنی ، تو را روز

عید است.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

إِذَا تَمَّ الْعَقْلُ نَقَصَ الْكَلَامُ.

چون عقل به کمال باشد، سخن اندک گردد.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الدَّهْرُ يُخْلِقُ الْأَبْدَانَ، وَ يُجَدِّدُ الْأَمَالَ، وَ يُقَرِّبُ الْمُنِيَّةَ، وَ يُبَاعِدُ
الْأُمْنِيَّةَ، مَنْ ظَفِرَ بِهِ نَصِبٌ، وَ مَنْ فَاتَهُ تَعِبٌ.

روزگار بدنهارا فرسوده سازد و آرزوها را تازه گرداند و مرگ را
نزدیک و امیدها را دور کند. هر که بر آن ظفر یابد به رنج افتد و هر که
از دستش بدهد، سختی کشد.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مَنْ نَصَبَ نَفْسَهُ لِلنَّاسِ إِمَامًا فَعَلَيْهِ أَنْ يَبْدَأَ بِتَعْلِيمِ نَفْسِهِ قَبْلَ تَعْلِيمِ غَيْرِهِ، وَ لِيَكُنْ تَأْدِيبُهُ بِسِيرَتِهِ
قَبْلَ تَأْدِيبِهِ بِلِسَانِهِ، وَ مُعَلِّمُ نَفْسِهِ وَ مُؤَدِّبُهَا أَحَقُّ بِالْإِجْلَالِ مِنْ مُعَلِّمِ النَّاسِ وَ مُؤَدِّبِهِمْ.

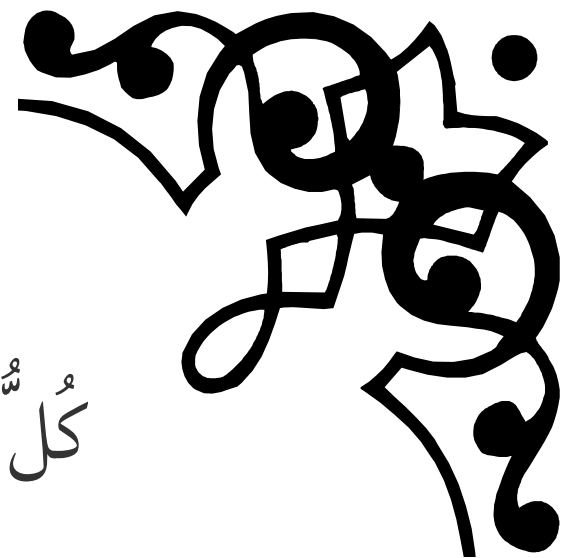
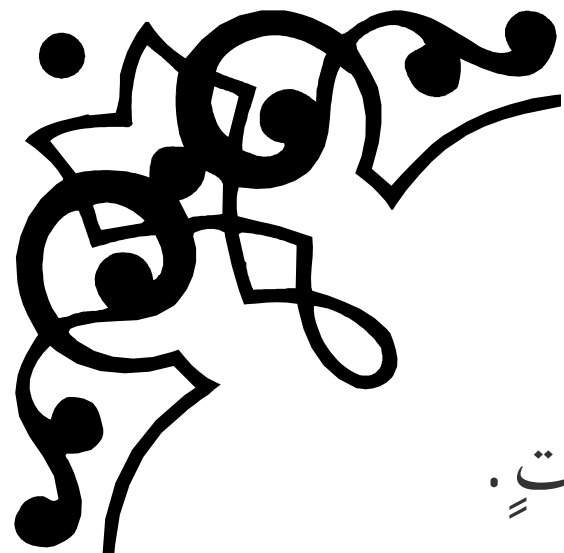
هر که خود را پیشوای مردم خواهد، باید که پیش از ادب کردن دیگران به ادب کردن خود پردازد و باید که ادب کردن دیگران به کردار باشد، نه به گفتار. کسی که آموزگار و ادب کننده خویش است، سزاوارتر به تعظیم است، از آنکه آموزگار و ادب کننده مردم است.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

نَفْسُ الْمَرْءِ خُطَاهُ إِلَىٰ أَعْجَلِهِ.

نَفَسهای آدمی ، گامهای اوست به سوی مرگ.

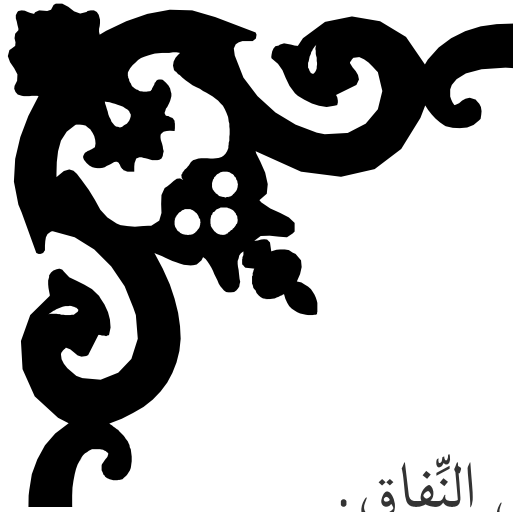
قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

كُلُّ مَعْدُودٍ مُنْقَضٍ، وَكُلُّ مُتَوَقَّعٍ آتٍ.

هر چه شمردنی است به پایان رسد و، هر چه چشم

به راه آن هستی، فرامی رسد.

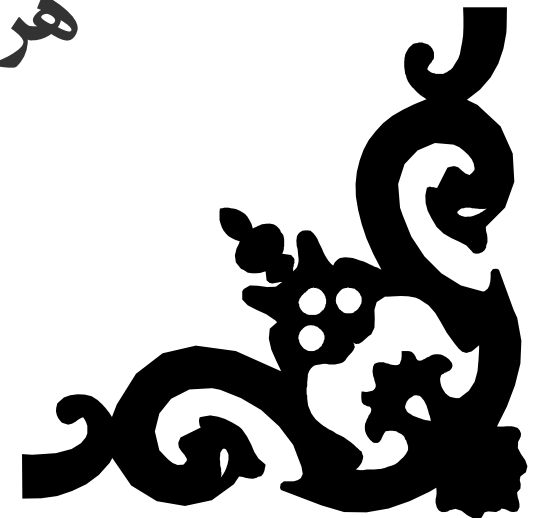
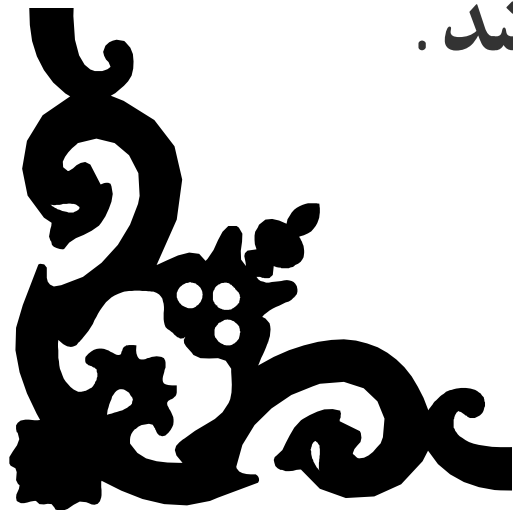

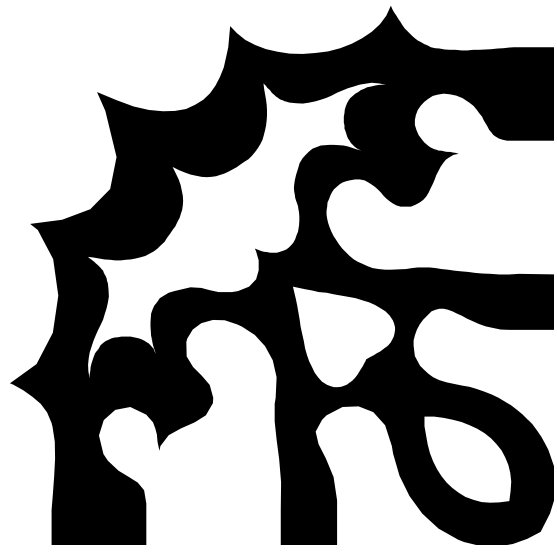
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الْحِكْمَةُ ضَالَّةُ الْمُؤْمِنِ، فَخُذِ الْحِكْمَةَ وَ لَوْ مِنْ اَهْلِ النَّفَاقِ .

حکمت گمشده مؤمن است . پس حکمت را فراگیر،

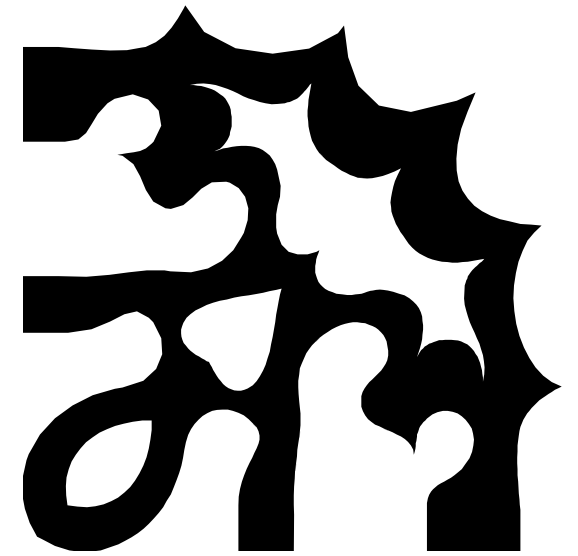
هر چند، از زبان منافقان باشد.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

قِيَمَةُ كُلِّ امْرٍءٍ مَا يُحْسِنُهُ.
قال الرضى:

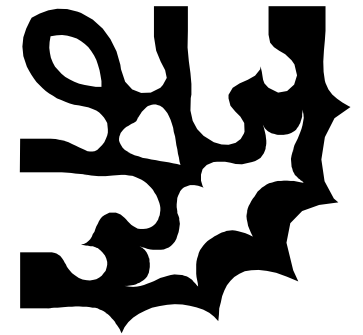
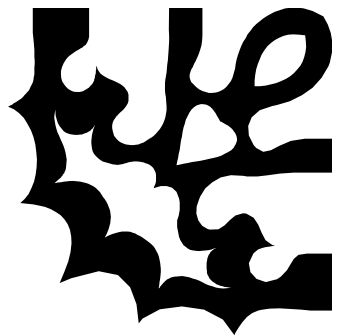
و هذه الْكَلِمَةُ الَّتِي لَا تُصَابُ لَهَا قِيَمَةٌ، وَلَا تُوزَنُ بِهَا حِكْمَةٌ وَلَا تُقْرَنُ إِلَيْهَا كَلِمَةٌ.

ارزش هر کس چیزی است که نیکویش می داند.

سیدرضی گوید:

این سخن را بها نتوان کرد که هیچ سخن حکمت آمیزی همسنگ آن نیست و

هیچ کلامی قرین آن نتواند بود.

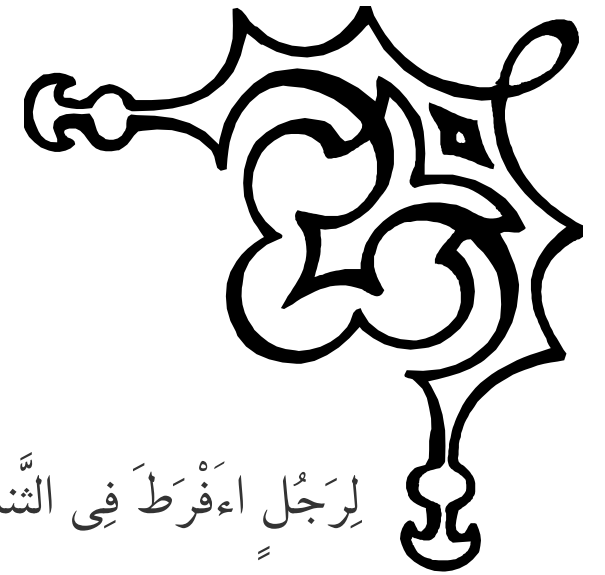
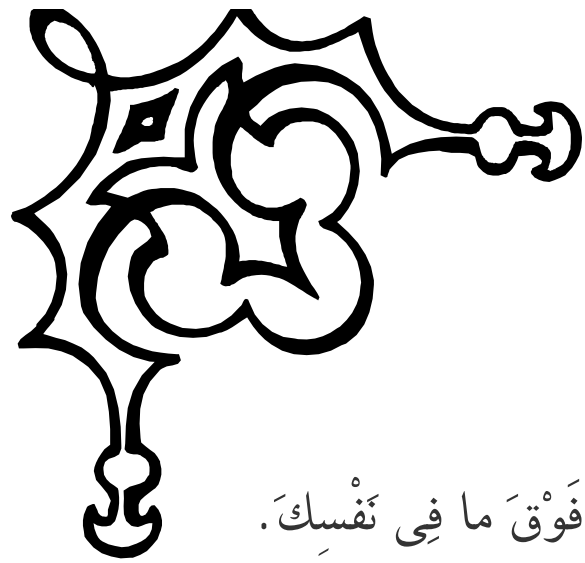

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

أَوْصِيَكُمْ بِخَمْسٍ لَوْ ضَرَبْتُمْ إِلَيْهَا آبَاطَ الْإِبِلِ لَكَاتَتْ لِدَيْكَ أَهْلًا: لَا يَرْجُونَ أَحَدًا مِنْكُمْ إِلَّا رَبَّهُ، وَلَا يَخَافَنَّ إِلَّا ذَنْبَهُ، وَلَا يَسْتَحِينَنَّ أَحَدًا مِنْكُمْ إِذَا سُئِلَ عَمَّا لَا يَعْلَمُ أَعْنُ يَقُولَ لَا أَعْلَمُ، وَلَا يَسْتَحِينَنَّ أَحَدًا إِذَا لَمْ يَعْلَمْ الشَّيْءَ أَعْنُ يَتَعَلَّمُهُ، وَعَلَيْكُمْ بِالصَّبْرِ فَإِنَّ الصَّبْرَ مِنَ الْإِيمَانِ كَالرَّأْسِ مِنَ الْجَسَدِ، وَلَا خَيْرَ فِي جَسَدٍ لَا رَأْسَ مَعَهُ، وَلَا فِي إِيْمَانٍ لَا صَبْرَ مَعَهُ.

شما را به پنج چیز وصیت می کنم که برای به دست آوردن آنها اگر بر شتر سوار شوید و تند بتازید، شایسته است هیچ یک از شما جز به پروردگار خود امید نبندد و از چیزی جز گناه خود نترسد و اگر چیزی که از او پرسند که نداند از گفتن (نمی دانم) شرمنده نباشد و از آموختن چیزی که نمی داند، ننگ نداشته باشد. بر شما باد به شکیبایی، زیرا شکیبایی نسبت به ایمان

چون سر است نسبت به بدن، در بدنی که سر نباشد، خیری نیست. همچنین است در ایمانی که با شکیبایی توأم نباشد.

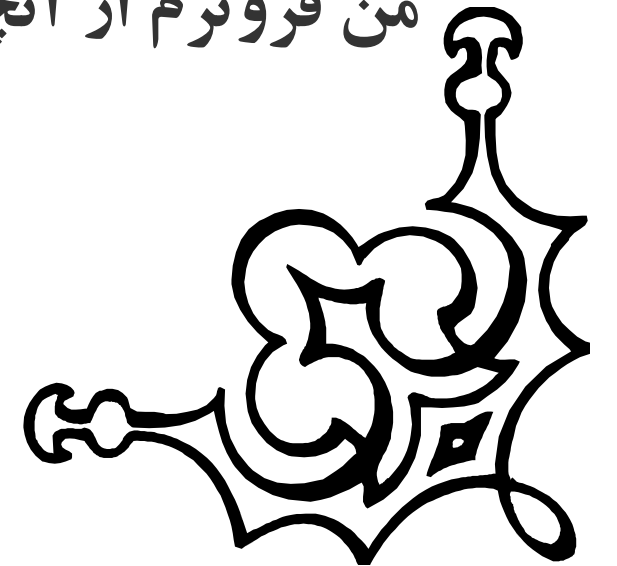
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

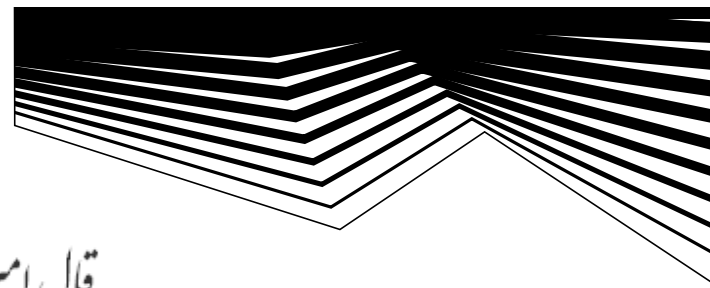
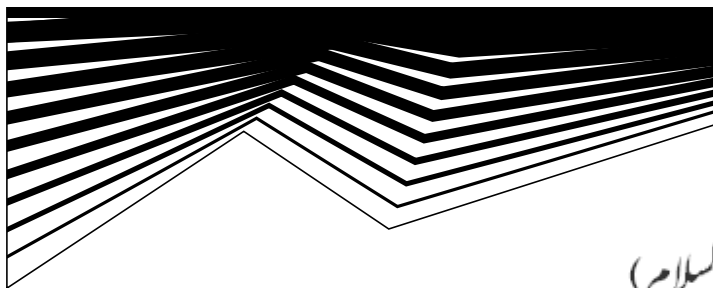
لِرَجُلٍ اءَفْرَطَ فِي السَّنَاءِ عَلَيْهِ، وَكَانَ لَهُ مَتَّهِمَا: اءَنَا دُونَ مَا تَقُولُ وَفَوْقَ مَا فِي نَفْسِكَ.

به مردی که در ستایش او افراط می کرد و او می دانست که دلش

با زبانش یکی نیست چنین فرمود :

من فروترم از آنچه می گویی و فراترم از آنچه در دل داری.

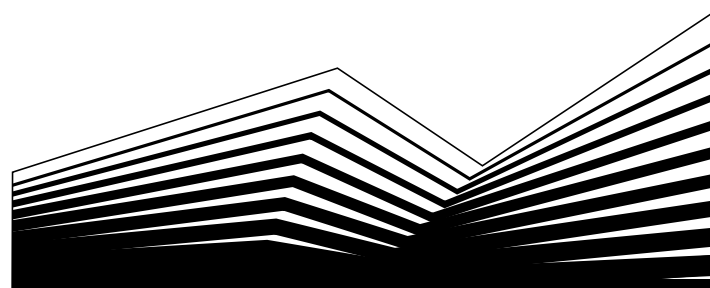
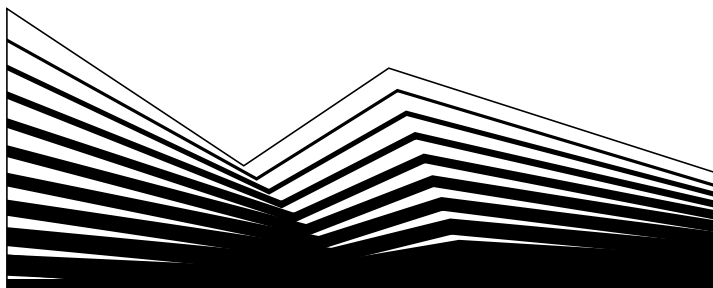

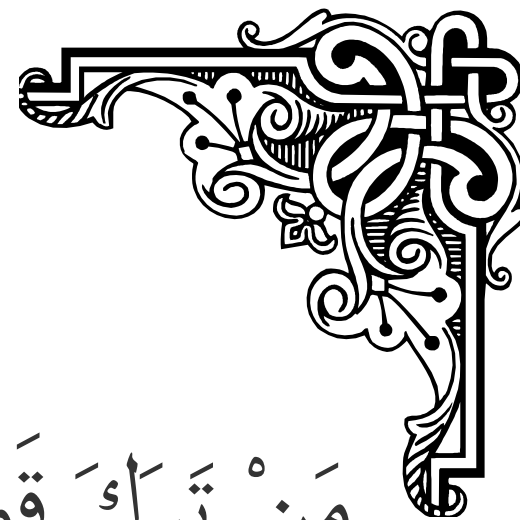

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

سَيِّئَةٌ تَسُوؤُكَ خَيْرٌ عِنْدَ اللَّهِ مِنْ حَسَنَةٍ تُعْجِبُكَ.

گناهی که اندوهگینت سازد، در نزد خدا بهتر است از کار نیکی که
به خود پسندیت وادارد .

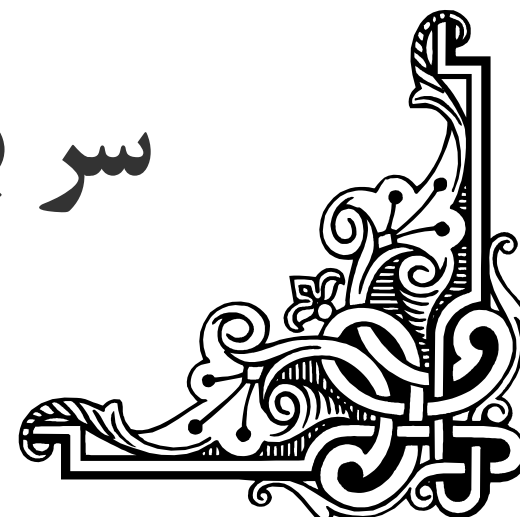
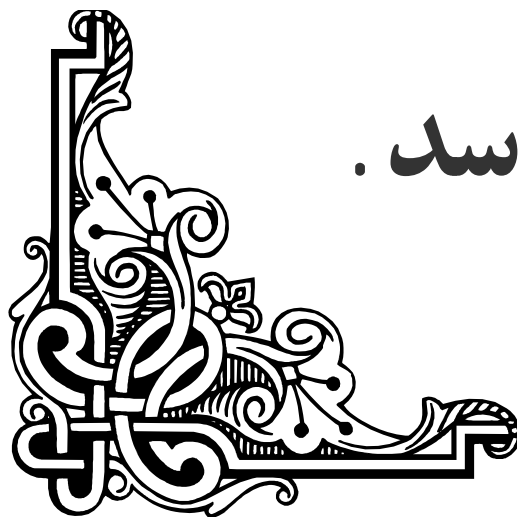

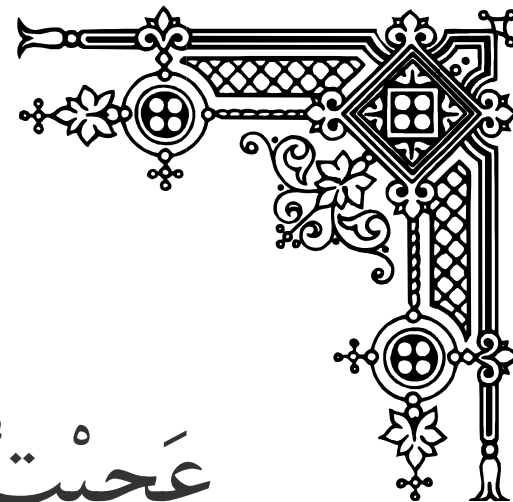
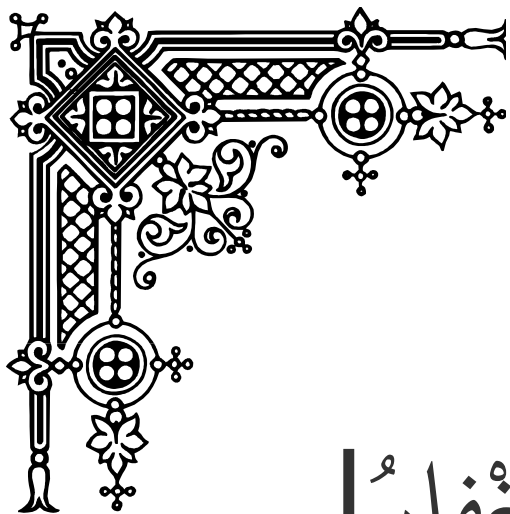
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مَنْ تَرَكَ قَوْلَ (لَا اءَدْرِى) اءُصِيبَتْ مَقَاتِلُهُ .

هر که از گفتن (نمی دانم)

سر باز زند به هلاکت رسد .

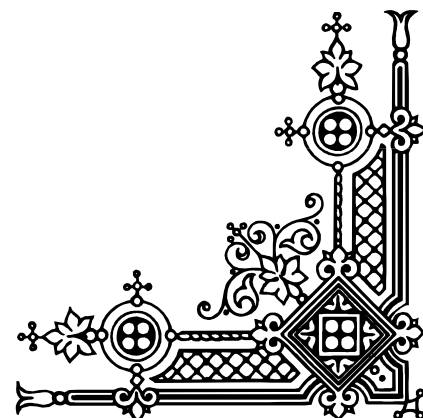
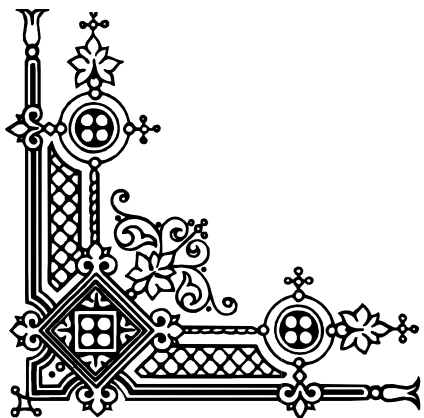

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

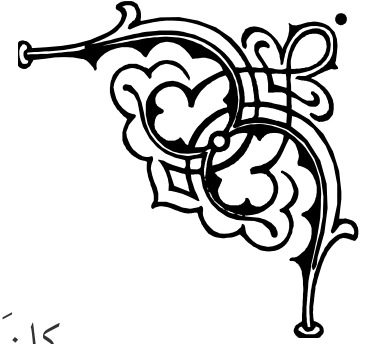
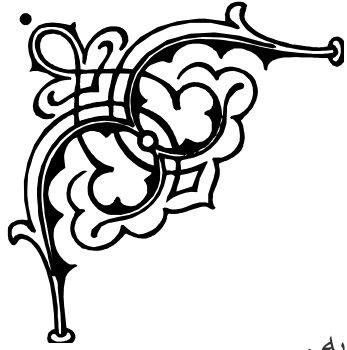
عَجِبْتُ لِمَنْ يَقْنَطُ وَ مَعَهُ الْاِسْتِغْفَارُ!

در شگفتم از کسی که از رحمت خداوند نومید

میشود و حال آنکه ، توان آمرزش خواستنش هست

وَ حَكَی عَنْهُ اَبُو جَعْفَرٍ مُحَمَّدُ بْنُ عَلِیِّ الْبَاقِرِ (علیه السلام)

قال امیر المؤمنین علی بن ایطاب (علیه السلام)

كَانَ فِی الْاَرْضِ اِمْاَنانٌ مِنْ عَذابِ اللّهِ وَ قَدْ رُفِعَ اِءْحَدُهُما فَذُوْنُكُمْ الْاٰخِرَ فَتَمَسَّكُمْوا بِهِ .

اِءْمَّا الْاِمْاَنانُ الَّذِی رُفِعَ فَهُوَ رَسُوْلُ اللّهِ ص وَ اِءْمَّا الْاِمْاَنانُ الْبَاقِی فَالاسْتِغْفارُ ، قالَ اللّهُ تَعَالٰی : وَ ما كانَ اللّهُ لِيُعَذِّبَهُمْ وَ

اِءْتَتْ فِیْهِمْ وَ ما كانَ اللّهُ مُعَذِّبَهُمْ وَ هُمْ يَسْتَعْفِرُوْنَ .

ابو جعفر، امام محمد باقر (علیه السلام) از آن حضرت حکایت کند که فرمود :

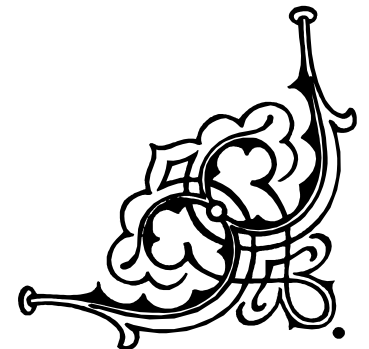
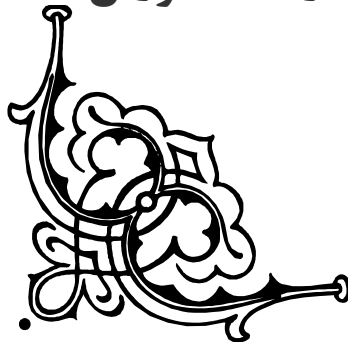
بر روی زمین مردم را از عذاب خدا، دو چیز مایه امان بود یکی از آن دو برداشته شد و دیگری برجاست

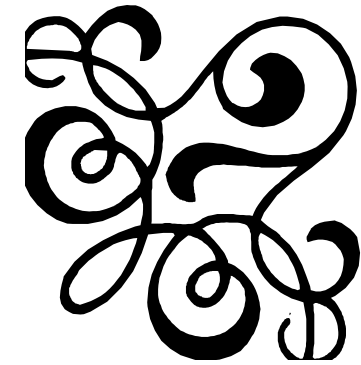
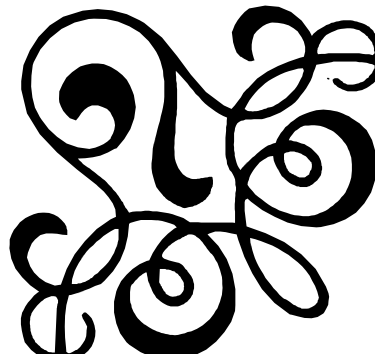
آنها بگیرید و بدان تمسک جوید.

آن امان که برداشته شد رسول الله (صلی الله علیه و آله) بود. و آن امان که برجای ماند، استغفار است .

خدای تعالی فرماید (تا آنگاه که تو در میانشان هستی ، خدا عذابشان نکند و تا آنگاه که از خدا آمرزش

می طلبند خدا عذابشان نخواهد کرد)

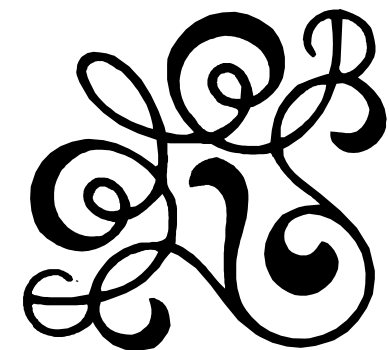
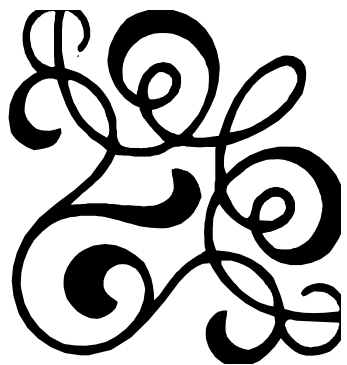

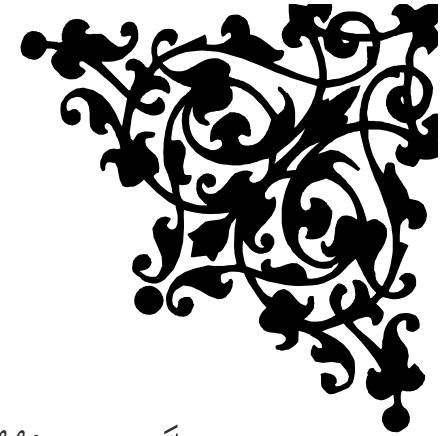
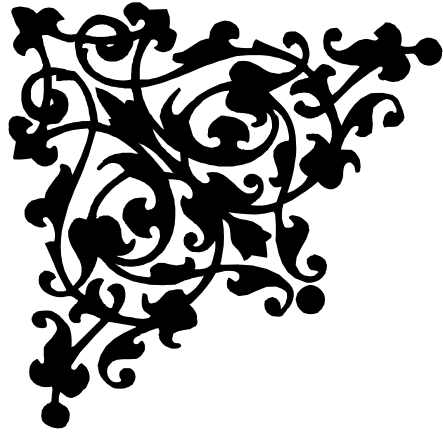

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

مَنْ اَصْلَحَ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ اللّٰهِ اَصْلَحَ اللّٰهُ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ النَّاسِ، وَ مَنْ اَصْلَحَ اَمْرَ اٰخِرَتِهِ
اَصْلَحَ اللّٰهُ لَهُ اَمْرَ دُنْيَاهُ، وَ مَنْ كَانَ لَهُ مِنْ نَفْسِهِ وَاِعْظُمُ كَانَ عَلَيْهِ مِنَ اللّٰهِ حَافِظٌ.

هر که رابطه میان خود و خدا را نیکو سازد، خداوند نیز، رابطه او را با مردم نیکو سازد. و هر که کار آخرت خود را به صلاح آورد، خداوند، کار دنیایش را به صلاح آورد و هر که اندرز دهنده خود باشد از سوی خدا برای او نگهبانی بود.

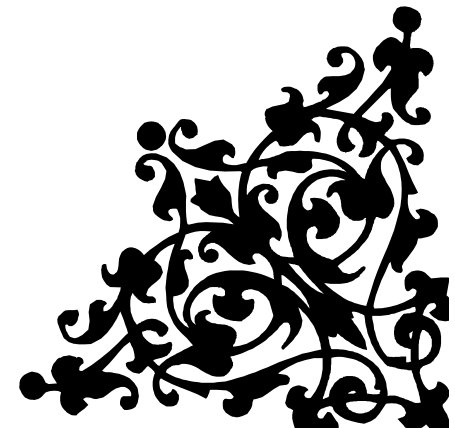
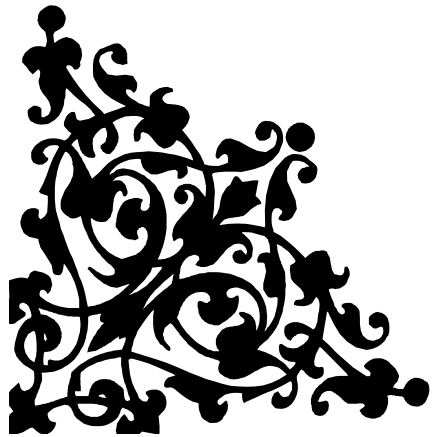

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

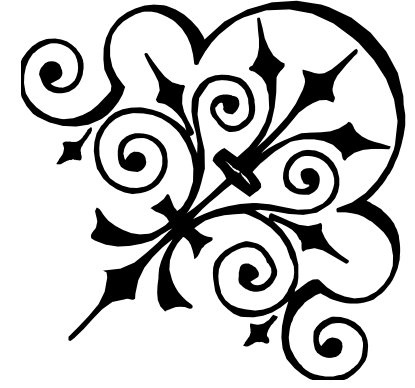
إِنَّ هَذِهِ الْقُلُوبَ تَمَلُّ كَمَا تَمَلُّ الْأَبْدَانُ، فَابْتَغُوا لَهَا طَرَائِفَ الْحِكْمَةِ.

این دلها هم ملول می شوند، آنسان ، که تن ها ملول می شوند.
پس برای شادمان ساختنشان سخنان نغز و حکمت آمیز بجوید.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

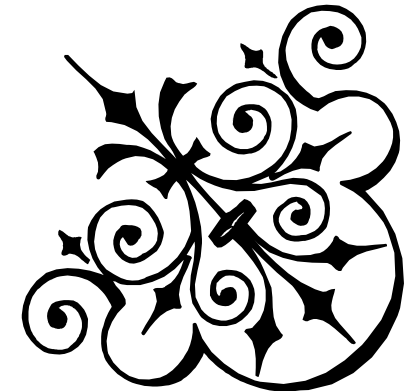

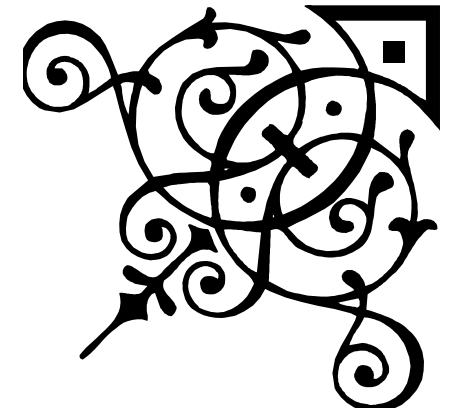
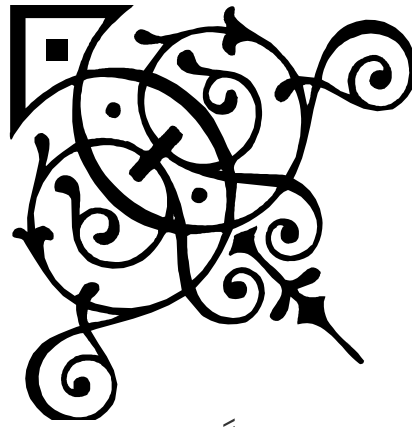
اعقلوا الخبر إذا سمعتموه عقل رعاية لا عقل رواية فإن رواة العلم كثير و رعاته قليل

هر گاه خبری شنیدید آن را نیک بفهمید و در آن بیندیشید، نه اینکه

بشنوید و نقل کنید. زیرا نقل کنندگان علم بسیارند ولی ، اندیشه

کنندگان در آن اندک اند.

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

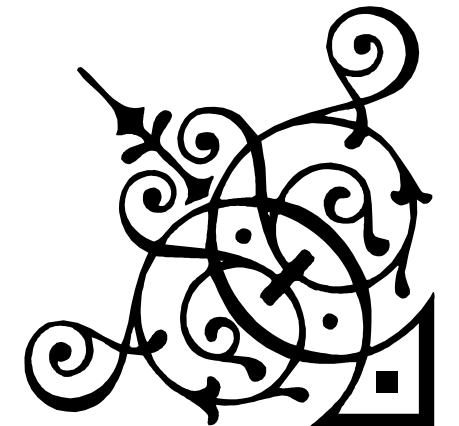
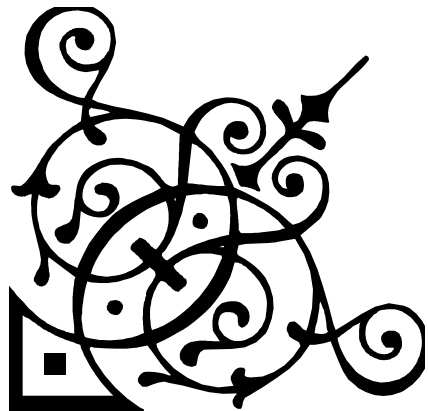
وَ قَدْ مَدَحَهُ قَوْمٌ فِي وَجْهِهِ: اللَّهُمَّ إِنَّكَ أَعْلَمُ بِي مِنْ نَفْسِي ، وَ أَعْنَا أَعْلَمُ بِنَفْسِي مِنْهُمْ، اللَّهُمَّ
اجْعَلْنَا خَيْرًا مِمَّا يَظُنُّونَ وَ اغْفِرْ لَنَا مَا لَا يَعْلَمُونَ.

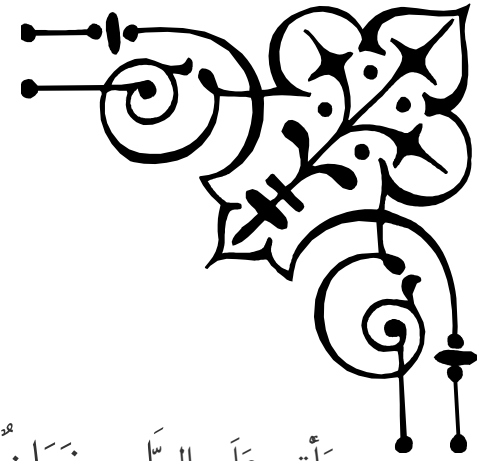
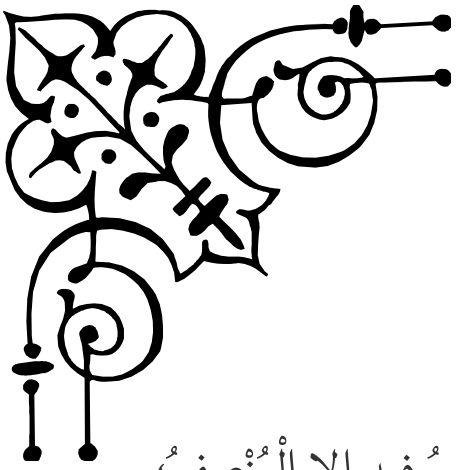
هنگامی که کسی او را رویاروی می ستود، چنین فرمود :

بار خدایا، تو از من به خودم داناتری و من خود را بهتر از ایشان می شناسم .

بار خدایا، مرا بهتر از آن دار که اینان می پندارند و گناهانی را که اینان

نمیدانند، برای من بیامرز.

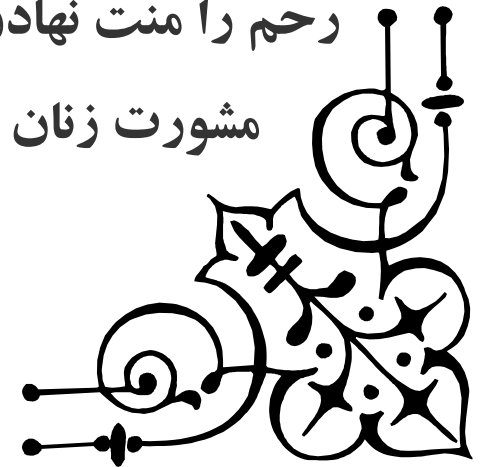
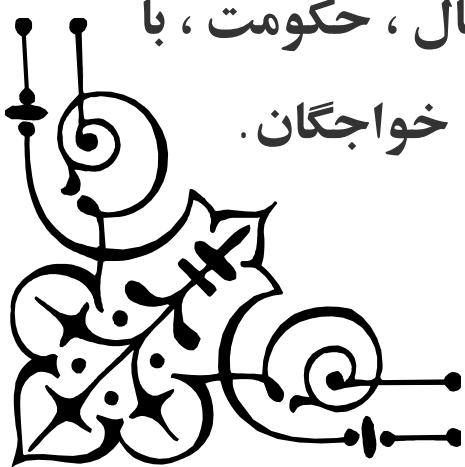

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

يَأْتِي عَلَي النَّاسِ زَمَانٌ لَا يُقَرَّبُ فِيهِ إِلَّا الْمَاحِلُ وَلَا يُظَرَّفُ فِيهِ إِلَّا الْفَاجِرُ وَلَا يُضَعَّفُ فِيهِ إِلَّا الْمُنْصِفُ؛
يَعْدُونَ الصَّدَقَةَ فِيهِ غُرْمًا وَصِلَةَ الرَّحِمِ مَنًّا وَالْعِبَادَةَ اسْتِطَالَةً عَلَي النَّاسِ! فَعِنْدَ ذَلِكَ يَكُونُ السُّلْطَانُ
بِمَشُورَةِ الْأُمَمَاءِ وَإِمَارَةِ الصَّبِيَّانِ وَتَدْبِيرِ الْخَصِيَّانِ.

بر مردم روزگاری می آید که مقرب نبود، مگر سخن چین و خوش طبع، به شمار
نیاید، مگر تبهکار، و مردم منصف را ناتوان خوانند و صدقه را غرامت شمارند و صله

رحم را منت نهادن و عبادت را برتری فروختن بر مردم. در این حال، حکومت، با
مشورت زنان بود و امارت از آن خردان و تدبیر کارها به دست خواجگان.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

كُنْ فِي الْفِتْنَةِ كَابِنِ اللَّبُونِ لَا ظَهْرٌ فَيُرْكَبَ، وَلَا ضَرْعٌ فَيُحْلَبَ .

به هنگام بروز فتنه چون شتر دو ساله باش که نه

پشتی استوار دارد که بر آن سوار توان شد و نه

پستانی شیرده، که از آن شیر توان دوشید .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

أُزْرِي نَفْسِي مَنْ اسْتَشْعَرَ الطَّمَعِ، وَرَضِيَ بِالذُّلِّ مَنْ كَشَفَ ضُرَّهُ،

وَهَانَتْ عَلَيْهِ نَفْسُهُ مَنْ أَمَرَ عَلَيْهَا لِسَانَهُ

آنکه طمع را شعار خود سازد، خود را خوار ساخته و هر که

پريشان حالی خویش با ديگران در میان نهد، تن به ذلت داده است

و کسی که زبانش براو فرمان راند، بی ارج شود .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

السَّخَاءُ مَا كَانَ ابْتِدَاءً، فَأَمَّا مَا كَانَ عَنْ مَسْأَلَةٍ فَحَيَاءٌ وَتَذَمُّمٌ.

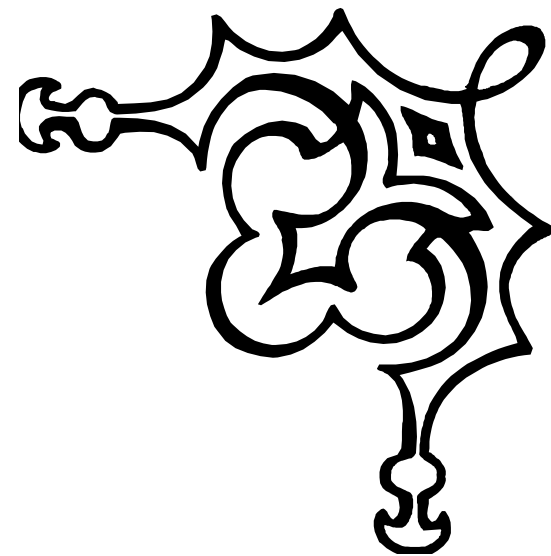
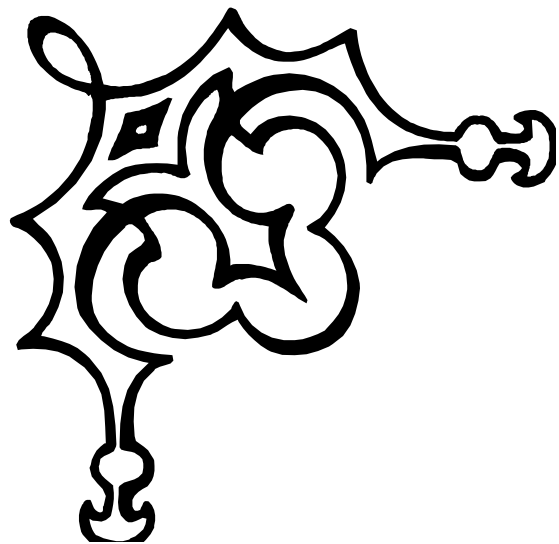
سخاوت هنگامی است که بخشش بدون سؤال بود و پس

از سؤال یا از شرم است و یا از بیم بدگویی مردم.

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

خَالَطُوا النَّاسَ مُخَالَطَةً إِنْ مِنْكُمْ مَعَهَا بَكْوًا عَلَيْكُمْ، وَإِنْ عِشْتُمْ حُنُوا إِلَيْكُمْ .

با مردم به گونه ای پیامیزید، که اگر بمیرید، بر شما
بگریند و اگر بمانید با شما دوستی کنند .

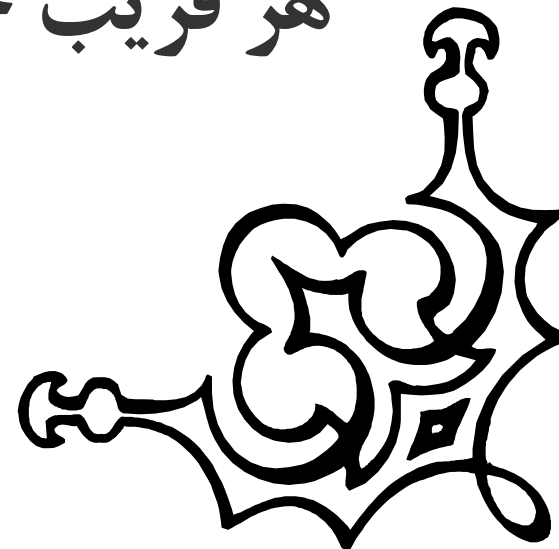
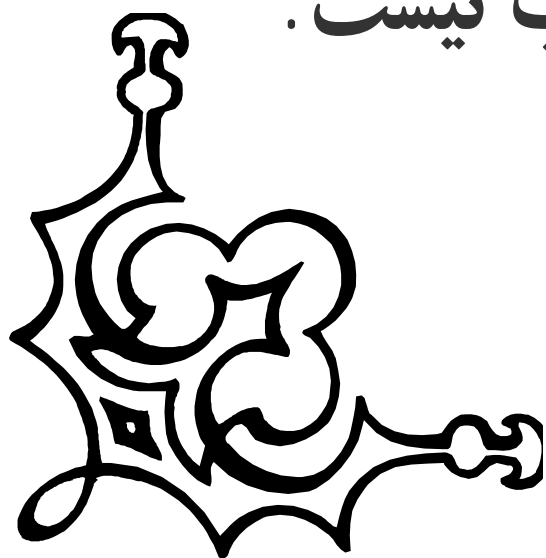

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مَا كُلُّ مَفْتُونٍ عَاتِبٌ .

=

هر فریب خورده ای درخور عتاب نیست .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

إِنَّ اللَّهَ افْتَرَضَ عَلَيْكُمْ فَرَائِضَ فَلَا تُضَيِّعُوهَا، وَحَدَّ لَكُمْ حُدُودًا فَلَا تَعْتَدُوهَا، وَنَهَاكُمْ عَنْ أَسْيَاءَ
فَلَا تَتَّبِعُوهَا وَسَكَتَ لَكُمْ عَنْ أَسْيَاءَ وَلَمْ يَدْعَهَا نِسْيَانًا فَلَا تَتَكَلَّفُوهَا.

خداوند بر شما اعمالی واجب داشته ، آنها را ضایع مگذارید و برایتان حدودی
معین کرده ، از آن حدود تجاوز نکنید. شما را از چیزهایی نهی کرده ، حرمت
آن مشکنید و چیزهایی است که درباره آنها سکوت کرده ، نه آنکه فراموش
کرده باشد، در آنها خود را به رنج میفکنید.

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

مَثَلُ الدُّنْيَا كَمَثَلِ الْحَيَّةِ لَيِّنٌ مَسُّهَا وَ السُّمُّ النَّاقِعُ فِي جَوْفِهَا، يَهْوِي إِلَيْهَا الْغَرُّ الْجَاهِلُ وَ
يَحْذَرُهَا ذُو اللَّبِّ الْعَاقِلُ.

دنیا همانند مار است . چون بر آن دست کشند، نرم آید، ولی در
درون آن زهر کشنده است . مردم فریب خورده و نادان بدان میل
کنند و خردمند عاقل از آن دوری جوید.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

شَتَانٌ بَيْنَ عَمَلَيْنِ: عَمَلٍ تَذْهَبُ لَذَّتُهُ وَتَبْقَى تَبِعَتُهُ وَ عَمَلٍ تَذْهَبُ مَوْؤِنَتُهُ وَ يَبْقَى اءَجْرُهُ.

فرق است میان این دو عمل ، عملی که لذتش رفته و عواقب
ناگوارش مانده است و عملی که رنجش سپری شده و اجر و
ثوابش باقی است.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لَا تُسَبَّنُ الْإِسْلَامَ نِسْبَةً لَمْ يَنْسُبْهَا أَحَدٌ قَبْلِي : الْإِسْلَامُ هُوَ التَّسْلِيمُ وَ التَّسْلِيمُ هُوَ الْيَقِينُ وَ الْيَقِينُ
هُوَ التَّصَدِيقُ وَ التَّصَدِيقُ هُوَ الْإِقْرَارُ وَ الْإِقْرَارُ هُوَ الْإِدَاءُ وَ الْإِدَاءُ هُوَ الْعَمَلُ .

اسلام را به گونه ای وصف می کنم که کسی پیش از من چنانش وصف
نکرده باشد اسلام تسلیم است و تسلیم ، یقین است و یقین ، تصدیق است
و تصدیق ، اقرار است و اقرار، به جای آوردن است و به جای آوردن ،
پرداختن به عمل صالح است .

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

عَجِبْتُ لِلْبَخِيلِ يَسْتَعْجِلُ الْفَقْرَ الَّذِي مِنْهُ هَرَبَ، وَ يَفُوتُهُ الْغِنَى الَّذِي إِيَّاهُ طَلَبَ، فَيَعِيشُ فِي الدُّنْيَا عَيْشَ الْفُقَرَاءِ، وَ
يُحَاسِبُ فِي الْآخِرَةِ حِسَابَ الْأَغْنِيَاءِ!

وَ عَجِبْتُ لِلْمُتَكَبِّرِ الَّذِي كَانَ بِالْأَمْسِ نُطْفَةً وَ يَكُونُ غَدًا جِيفَةً!

وَ عَجِبْتُ لِمَنْ شَكََّ فِي اللَّهِ وَ هُوَ يَرِي خَلْقَ اللَّهِ!

وَ عَجِبْتُ لِمَنْ نَسِيَ الْمَوْتَ وَ هُوَ يَرِي مِنْ يَمُوتُ!

وَ عَجِبْتُ لِمَنْ أَنْكَرَ النَّشْأَةَ الْأُخْرَى وَ هُوَ يَرِي النَّشْأَةَ الْأُولَى.

وَ عَجِبْتُ لِغَامِرٍ دَارَ الْفَنَاءِ وَ تَارِكٍ دَارَ الْبَقَاءِ!

در شگفتیم از بخیل که فقری را، که همواره از آن می گریزد، بشتاب می طلبد و آن
توانگری را، که در طلب اوست، از دست می دهد. پس در دنیا، زندگی به زندگی

بینوایان ماند و در آخرت چون توانگران از او حساب می کشند.

و در شگفتم از متکبر که دیروز نطفه بود و فردا مرداری بیش نخواهد بود.

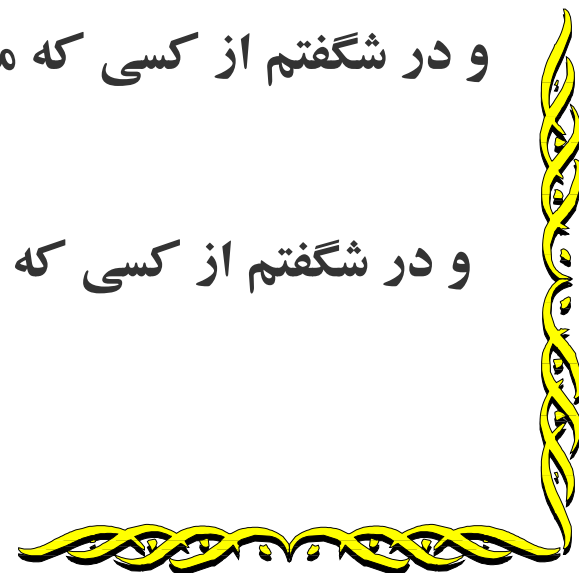
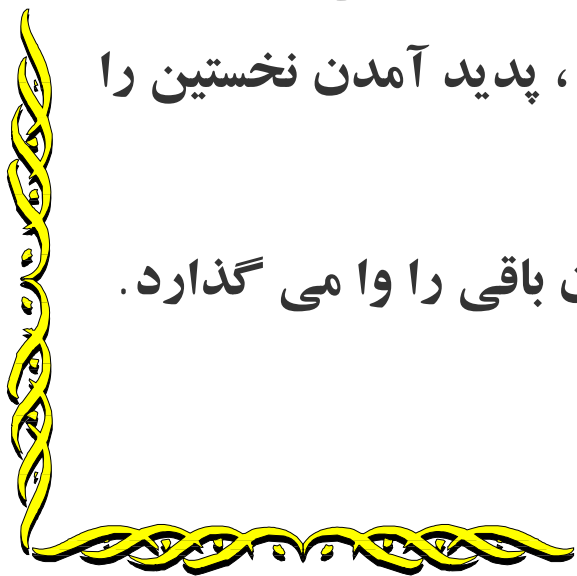
و در شگفتم از کسی که در خدا شک می کند و آفریدگان خدا را می بیند.

و در شگفتم از کسی که مرگ را فراموش می کند و مردگان را می بیند.

و در شگفتم از کسی که منکر روز رستاخیز است و حال آنکه ، پدید آمدن نخستین را

می بیند.

و در شگفتم از کسی که دنیای فانی را آباد می سازد و جهان باقی را وا می گذارد.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مَنْ قَصَرَ فِي الْعَمَلِ ابْتُلِيَ بِالْهَمِّ وَلَا حَاجَةَ لِلَّهِ فِيمَنْ لَيْسَ لِلَّهِ فِي مَالِهِ وَنَفْسِهِ نَصِيبٌ.

کسی که در عمل کوتاهی کند به اندوه دچار گردد

و خداوند را، به کسی که خدا را در مال و جانش

نصیبی نباشد، نیازی نیست.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

عِظْمُ الْخَالِقِ عِنْدَكَ يُصَغَّرُ الْمَخْلُوقَ فِي عَيْنِكَ.

بزرگی خداوند در نظر تو سبب می شود که
آفریدگان در چشمت خرد آیند.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

وَ قَدْ رَجَعَ مِنْ صِفِّينَ فَأَشْرَفَ عَلَي الْقُبُورِ بظَاهِرِ الْكُوفَةِ :

يَا أَهْلَ الدِّيَارِ الْمُوَحِّشَةِ وَالْمَحَالِّ الْمُقْفِرَةِ وَالْقُبُورِ الْمُظْلِمَةِ، يَا أَهْلَ التُّرْبَةِ، يَا أَهْلَ الْعُرْبَةِ، يَا
أَهْلَ الْوَحْدَةِ يَا أَهْلَ الْوَحْشَةِ، أَيْنَ لَنَا فَرَطٌ سَابِقٌ وَ نَحْنُ لَكُمْ تَبِعٌ لَاحِقٌ، أَيْنَ الدُّورُ فَقَدْ
سُكِنَتْ وَ أَيْنَ الْأَزْوَاجُ فَقَدْ نُكِحَتْ وَ أَيْنَ الْأَمْوَالُ فَقَدْ قُسِمَتْ، هَذَا خَيْرٌ مَّا عِنْدَنَا فَمَا خَيْرٌ مَّا
عِنْدَكُمْ؟

ثُمَّ التَّفَتَ إِلَي أَصْحَابِهِ فَقَالَ: أَيْنَ لَوْ أَعُذِنَ لَهُمْ فِي الْكَلَامِ لَأَخْبَرُوكُمْ أَنَّ خَيْرَ الزَّادِ التَّقْوَى.

از صفین بازگشته بود، گذارش به گورستان بیرون کوفه افتاد.

چنین فرمود :

ای ساکنان خانه های وحشتزا و محله های تهی و گورهای تاریک ، ای
در خاک غنودگان ، ای غریبان ، ای ترسندگان ، شما در رفتن بر ما
پیشی گرفته اید و ما از پی شما می آییم . اما خانه هایتان ، دیگران در
آنها آرمیده اند و امّا زنانتان ، دیگران آنان را به زنی گرفته اند، اما
اموالتان به میان دیگران تقسیم شده . اینها خبرهایی بود که ما داشتیم ،
شما چه خبر دارید .

(سپس ، به اصحابش روی کرد و فرمود):

اگر اینان رخصت سخن گفتن می داشتند، به شما می گفتند که بهترین
توشه ها پرهیزگاری است .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الْغِنَى فِي الْغُرْبَةِ وَطَنْ، وَالْفَقْرُ فِي الْوَطَنِ غُرْبَةٌ.

توانگری در غربت ، وطن است و فقر

در وطن ، غربت است

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

إِنَّ لِلَّهِ مَلَكًا يُنَادِي فِي كُلِّ يَوْمٍ: لِدُّوا لِلْمَوْتِ وَاجْمَعُوا لِلْفَنَاءِ وَ
ابْنُوا لِلْخَرَابِ .

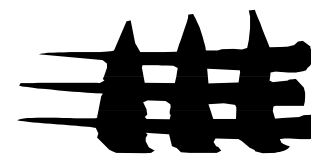
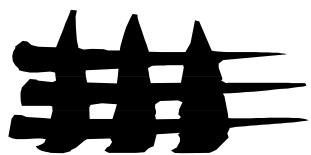
خداوند را ملکی است که در هر روز ندا در می
دهد که بسازید برای مردن و گرد آورید برای فنا
شدن و بسازید برای ویران گشتن.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الدُّنْيَا دَارٌ مَمَرٌ لَا دَارٌ مَقَرٌّ وَ النَّاسُ فِيهَا رَجُلَانِ: رَجُلٌ بَاعَ نَفْسَهُ فَأَعْوَبَهَا وَ رَجُلٌ
ابْتَعَ نَفْسَهُ فَأَعْتَقَهَا.

دنيا سرایی است گذرگاه ، نه سرایی که در آن قرار توان یافت .
مردم در دنیا دو گروهند. آنکه ، خود را فروخت و به تباهی افکند
و آنکه ، خود را خرید و آزاد کرد.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لَا يَكُونُ الصَّدِيقُ صَدِيقًا حَتَّى يَحْفَظَ أُمَّ خَاةً فِي ثَلَاثٍ:

فِي نَكْبَتِهِ وَغَيْبَتِهِ وَوَفَاتِهِ.

دوست را دوست نتوان گفت ، مگر آنگاه ، که در سه جای آبروی

دوست خود نگه دارد. یکجا به هنگامی که به بلایی گرفتار شود و

یکی در هنگامی که حاضر نباشد و یکی بعد از مرگش.

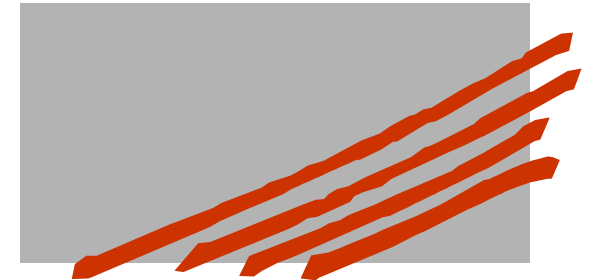
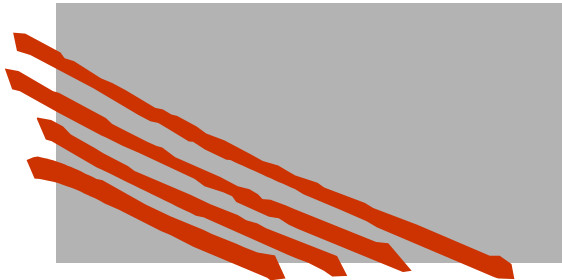

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الصَّلَاةُ قُرْبَانٌ كُلُّ تَقِيٍّ وَ الْحَجُّ جِهَادٌ كُلُّ ضَعِيفٍ، وَ لِكُلِّ شَيْءٍ زَكَاةٌ وَ زَكَاةُ الْبَدَنِ
الصِّيَامُ، وَ جِهَادُ الْمَرَأَةِ حُسْنُ التَّبَعْلِ.

نماز به منزله قربانی هر پرهیزگاری است و حج ، جهاد هر ناتوانی است
و هر چیز را زکاتی است و زکات بدن ، روزه است و جهاد زن ،

نیکوداشتن شوی است.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

تَنْزِلُ الْمَعُونَةُ عَلَيَّ قَدْرَ الْمَوْئِنَةِ.

یاری خداوند به مقدار رنج و زحمت

هر کس برسد.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

كَمْ مِنْ صَائِمٍ لَيْسَ لَهُ مِنْ صِيَامِهِ إِلَّا الْجُوعُ وَالظَّمَأُ، وَكَمْ مِنْ قَائِمٍ لَيْسَ لَهُ مِنْ قِيَامِهِ إِلَّا
السَّهَرُ وَالْعَنَاءُ، حَبْدًا نَوْمُ الْأَكْيَاسِ وَإِفْطَارُهُمْ.

چه بسیار روزه داری که از روزه اش جز گرسنگی و تشنگی بهره ای نبرد
و چه بسا، نمازگزاری که از نمازش جز بیداری و رنج نصیبی حاصل
نکند. خوشا خوابیدن زیر کان و خوشا روزه گشادن ایشان.

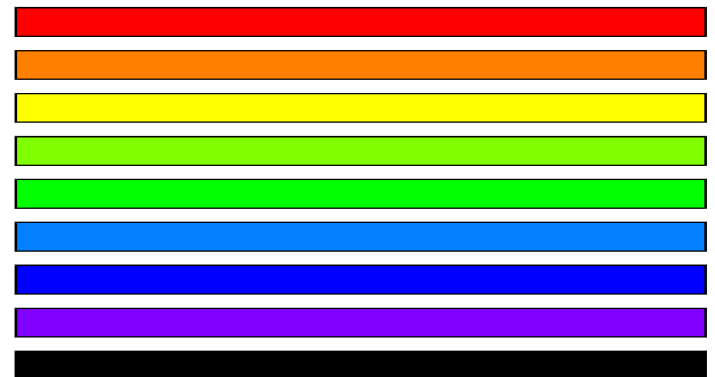
قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

سُوسُوا إِيمَانَكُمْ بِالصَّدَقَةِ، وَحَصِّنُوا أَمْوَالَكُمْ بِالزَّكَاةِ وَادْفَعُوا أَمْوَاجَ الْبَلَاءِ بِالِدُّعَاءِ.

ایمان خود را با صدقه نگه دارید و داراییهای خود

را با دادن زکات حفظ کنید و امواج بلا را با دعا

برانید .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الْمَرْءُ مَخْبُوءٌ تَحْتَ لِسَانِهِ.

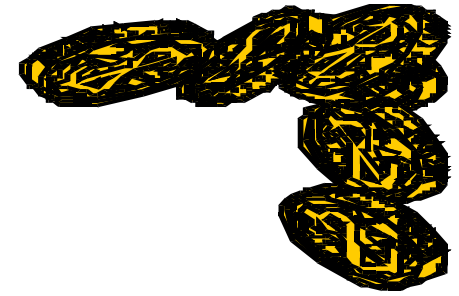
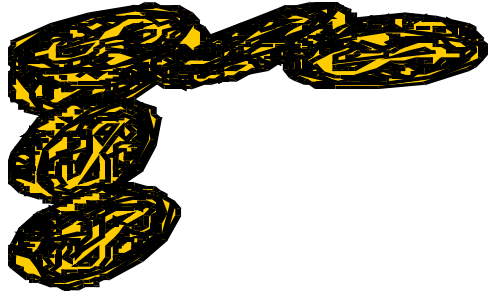
آدمی در زیر زبان خود پنهان است

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الرَّاضِي بِفِعْلِ قَوْمٍ كَالدَّاخِلِ فِيهِ مَعَهُمْ، وَ عَلِيٌّ كُلُّ دَاخِلٍ فِي بَاطِلٍ

إِثْمَانٍ: إِثْمُ الْعَمَلِ بِهِ، وَ إِثْمُ الرِّضَا بِهِ.

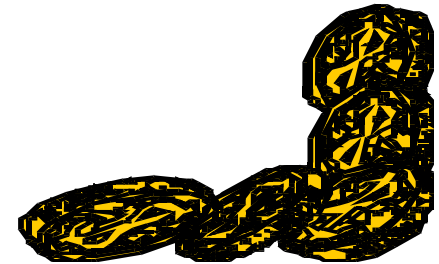
کسی که از اعمال قومی خشنود باشد، گویی خود در داخل کارهای آنان بوده است. بر هر کس که در مجلس فاسقان نشیند، دو گناه باشد، یکی، گناه آن کار که مرتکب شده و یکی گناه خشنودی او به آن کار.

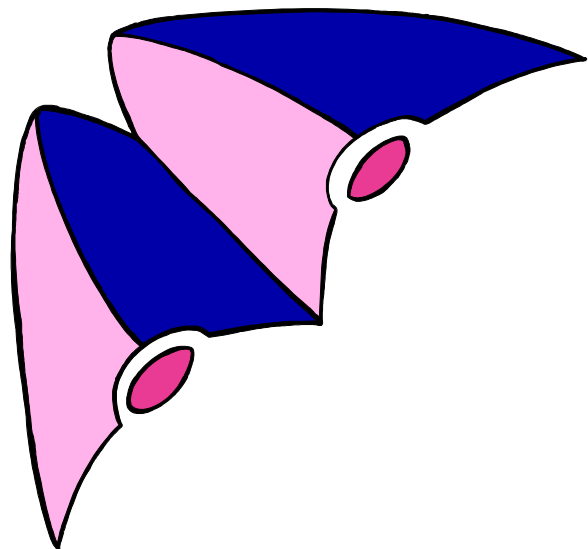
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مَنْ وَضَعَ نَفْسَهُ مَوَاضِعَ التُّهْمَةِ فَلَا يَلُومَنَّ مَنْ اءَسَاءَ بِهِ الظَّنَّ.

هر که به جاهایی رود که تهمت انگیز است ، نباید
کسی را که به او بدگمان شده است ، ملامت کند.

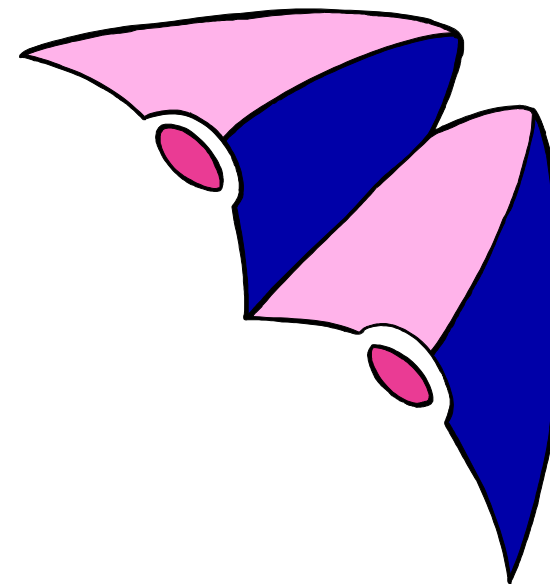

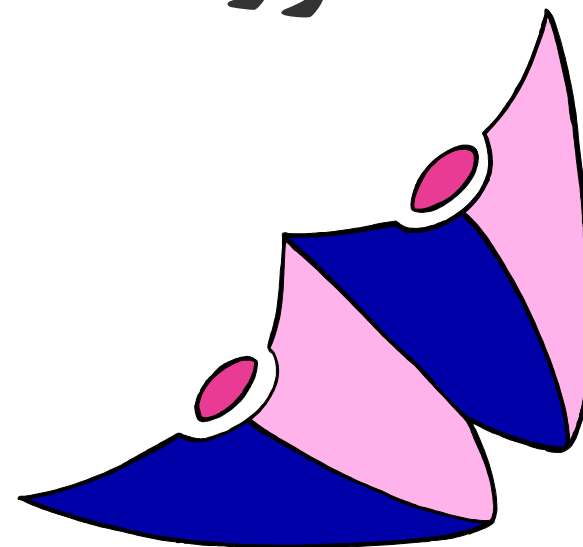
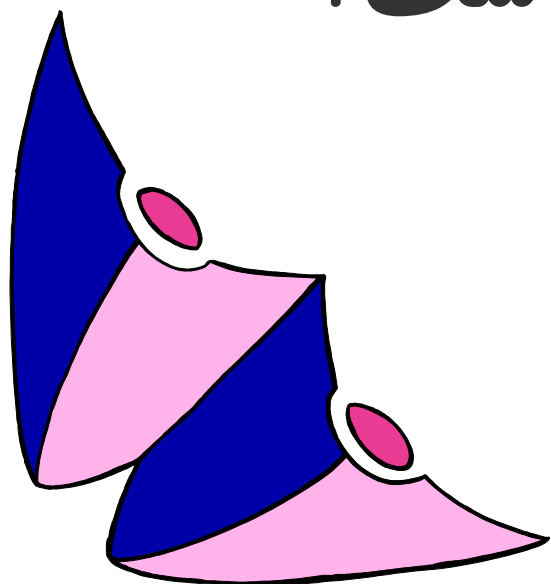

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

الْمَالُ مَادَّةُ الشَّهَوَاتِ

ثروت اصل و مايه شهوتهاست .

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

مَنْ كَتَمَ سِرَّهُ كَانَتْ اَلْخَيْرَةُ بِيدِهِ .

هر که راز خود نهان دارد، اختیار آن
همواره به دست او باشد .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لَا يُعَابُ الْمَرْءُ بِتَأْخِيرِ حَقِّهِ، إِنَّمَا يُعَابُ مَنْ أَعْخَذَ مَا لَيْسَ لَهُ.

کسی را که ادای حقش به تأخیر افتد، سرزنش نباید
کرد، کسی را سرزنش باید کرد، که چیزی را که
حق او نیست، بستاند.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الْإِعْجَابُ يَمْنَعُ الْإِزْدِيَادَ

خودپسندی افزونی و پیشرفت را باز

می دارد.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الاءمرُّ قَرِيبٌ، وَالاِصْطِحَابُ قَلِيلٌ.

مرگ نزدیک است و فرصت صحبت

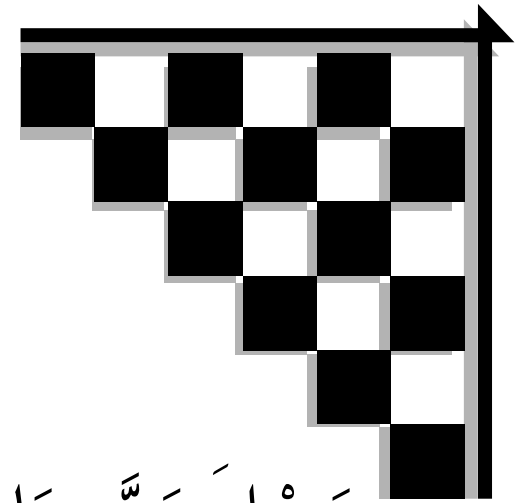
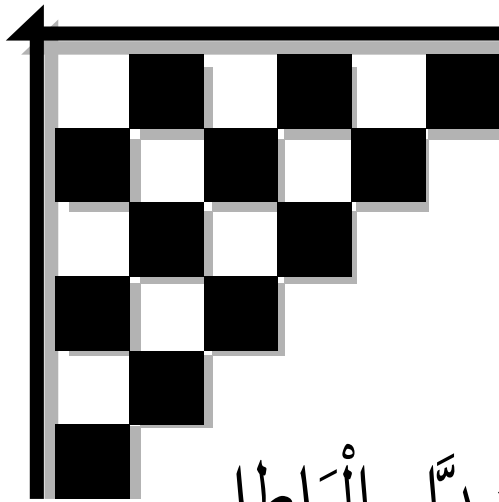
با یاران اندک.

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

تَرَكَ الذَّنْبَ اَهْوَنُ مِنْ طَلَبِ التَّوْبَةِ.

گناه نکردن از توبه

نمودن آسانتر است.

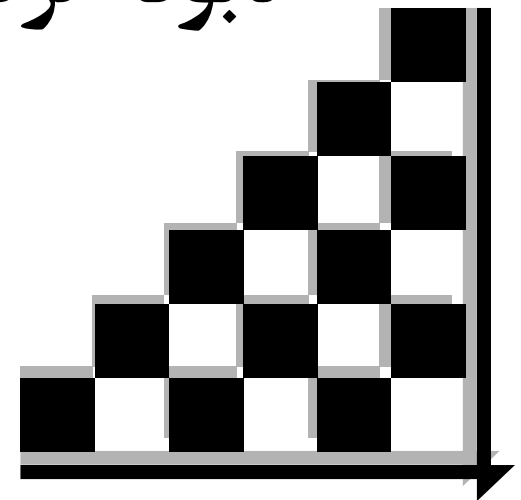
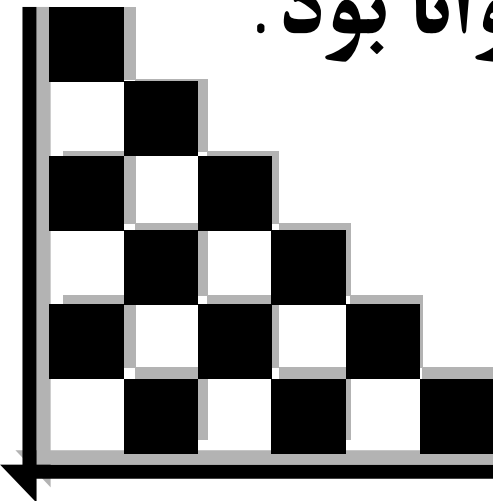

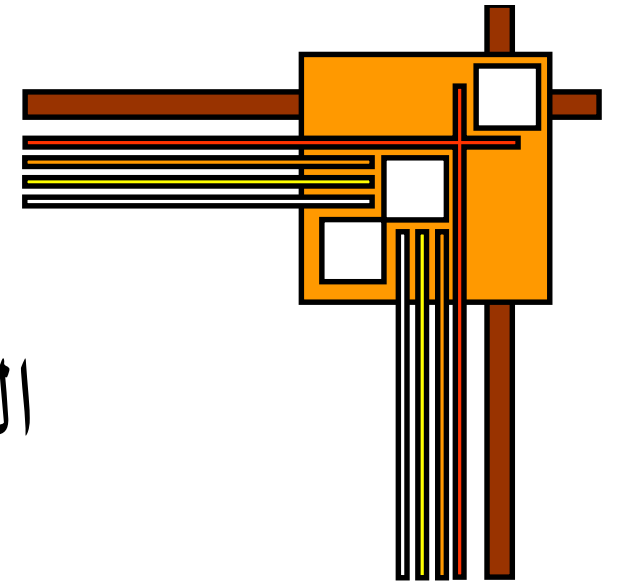
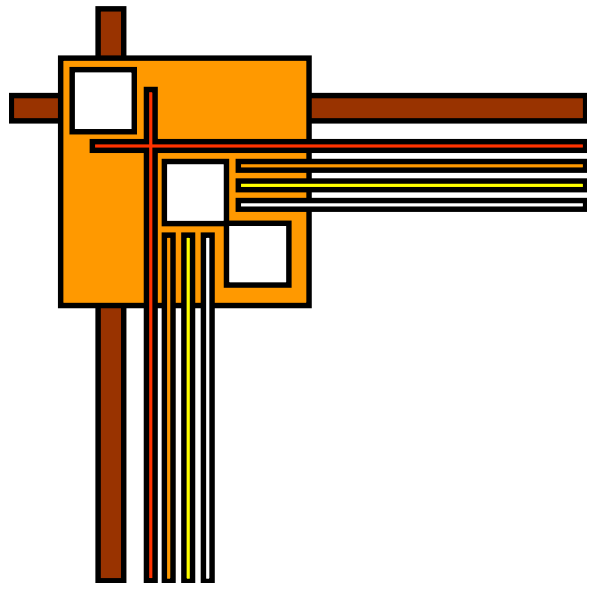
قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

مَنْ اءَحَدَّ سِنَانَ الغَضَبِ لِلَّهِ قَوِيَ عَلَيَّ قَتْلِ اءَشِدَّاءِ البَاطِلِ .

هر که سر نیزه خشم خود را بخاطر خدا تیز کند، در

نابود کردن سخت ترین باطلها توانا بود.

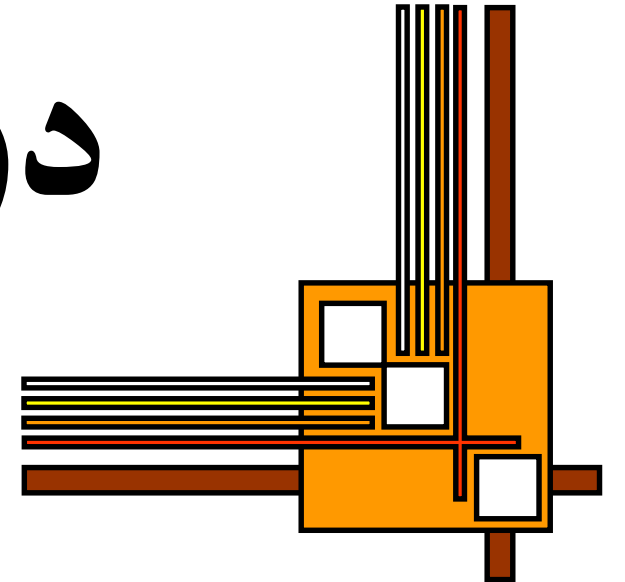
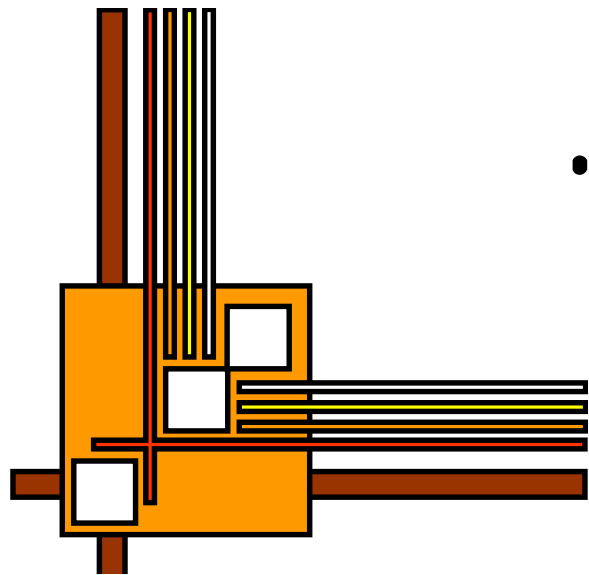

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

اللَّجَاجَةُ تَسُلُّ الرَّأْيَ.

لجاجت و ستیز، تدبیر را

دور می کند.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لَا خَيْرَ فِي الصَّمْتِ عَنِ الْحُكْمِ، كَمَا إِنَّهُ لَا خَيْرَ فِي الْقَوْلِ بِالْجَهْلِ.

آنکه سخنش حکمت آمیز است خاموشیش سود

ندارد، همانگونه که ، سخن گفتن از روی نادانی را

فایده ای نیست.

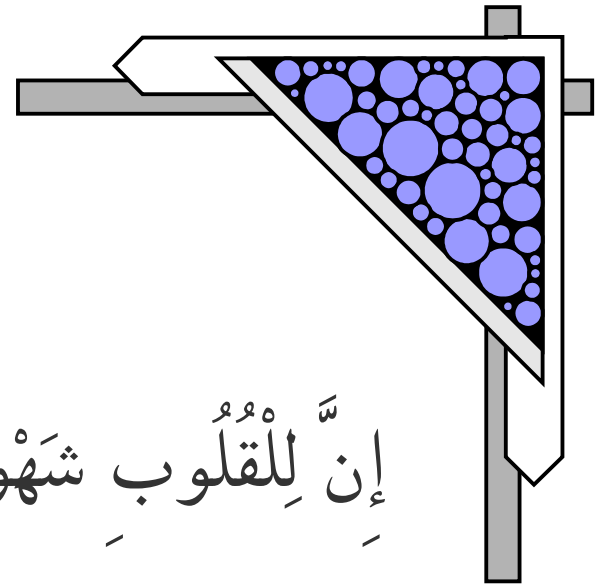

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

يَا ابْنَ آدَمَ مَا كَسَبْتَ فَوْقَ قُوَّتِكَ فَأَعْنَتَ فِيهِ خَازِنٌ لِعَيْرِكَ.

ای فرزند آدم هر چه بیش از روزی هر روزه ات

کسب کنی ، تو خزانه دار آن برای دیگری هستی.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

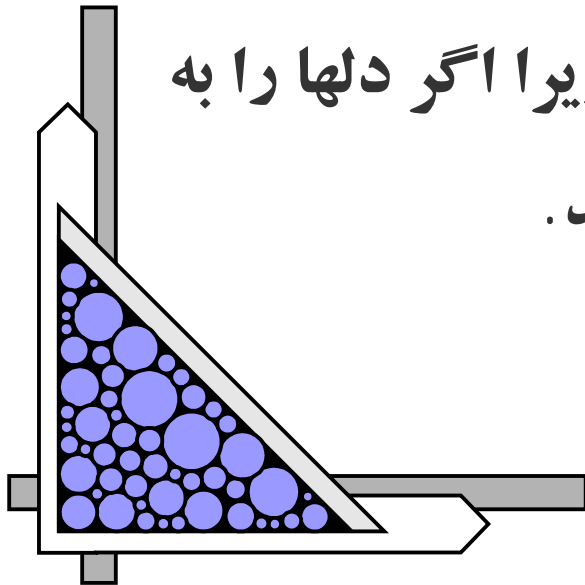
إِنَّ لِلْقُلُوبِ شَهْوَةً وَإِقْبَالًَ وَإِدْبَارًا فَأَتْوَهَا مِنْ قَبْلِ شَهْوَتِهَا وَ

إِقْبَالَهَا، فَإِنَّ الْقَلْبَ إِذَا أَعْرَهَ عَمِيَ.

دلها را میل و هوایی است و روی آوردنی و پشت کردنی . هر

زمان که خود روی آوردند، به کارشان گیرید. زیرا اگر دلها را به

اکراه به کاری وادارند، کور شوند.

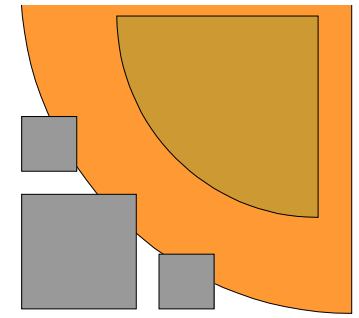
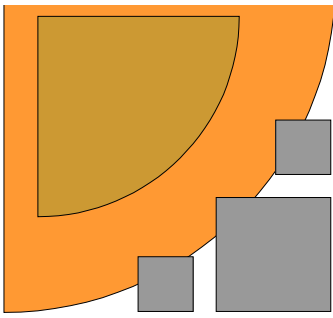

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مَنْ حَذَرَكَ كَمَنْ بَشَرَكَ.

آنکه تو را از چیزی بر حذر می دارد، همانند کسی

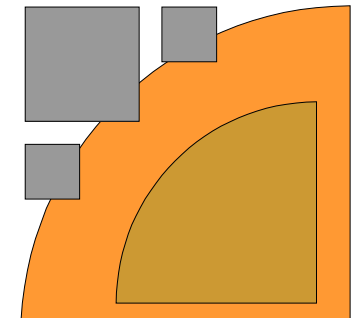
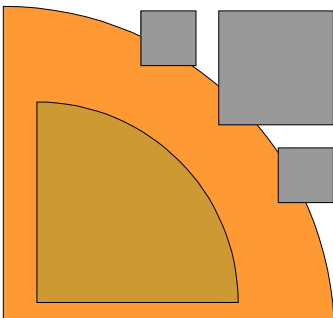
است که تو را مژده ای می رساند.

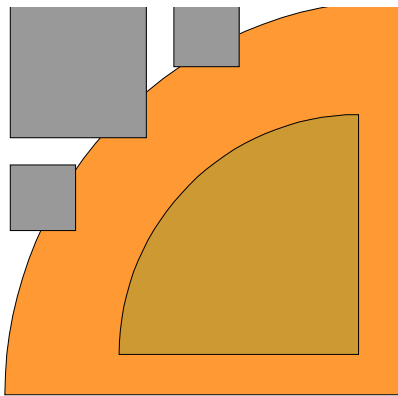

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

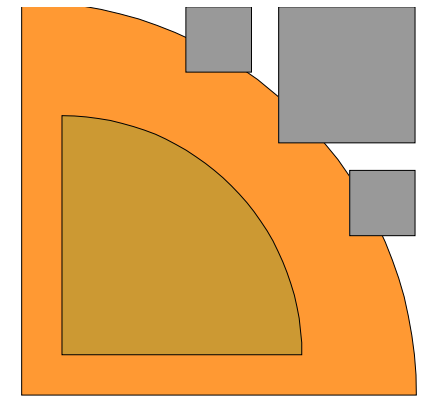
مَتَّى اءَشْفَى غَيْظِي إِذَا غَضِبْتُ؟ اءَ حِينَ اءَءَجِزُ عَنِ اَلْاِئْتِقَامِ فَيُقَالُ لِي : لَوْ صَبَرْتُ؟ اءَمْ
حِينَ اءَقْدِرُ عَلَيْهِ، فَيُقَالُ لِي : لَوْ عَفَوْتُ؟

هنگامی که خشمگین می شوم ، چه هنگام خشم خود را فرو نشانم آیا
زمانی که از انتقام عاجز آمده ام که می گویند صبر کن . یا آنگاه که بر
انتقام توانایم که می گویند، اگر عفو کنی ، بهتر.

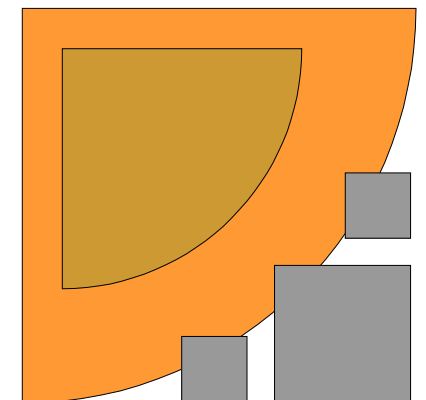
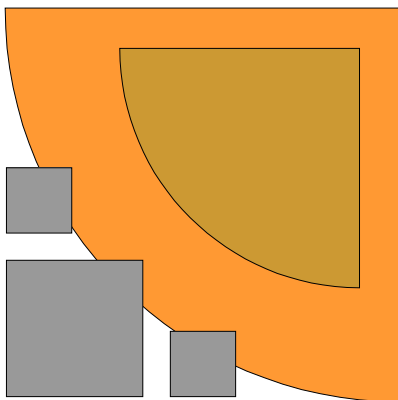
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لَمْ يَذْهَبْ مِنْ مَالِكَ مَا وَعَظَكَ

از مال تو آنچه از دستت رفته و سبب

عبرت تو بوده است ، از دستت نرفته است

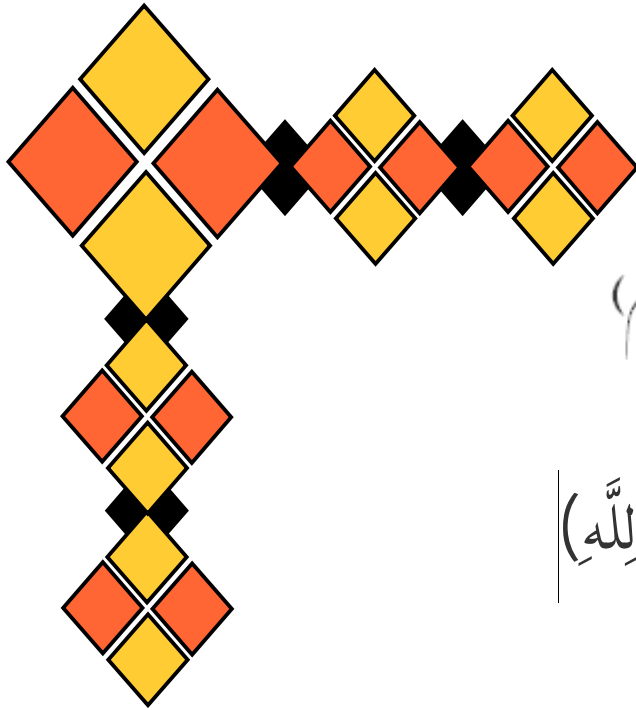
قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

إِنَّ الْقُلُوبَ تَمَلُّ كَمَا تَمَلُّ الْأَبْدَانُ فَاَبْتَعُوا لَهَا طَرَائِفَ الْحِكْمَةِ.

این دلها ملول می شوند، انسان، که بدنها ملول می

شوند. برای شادمان ساختنشان سخنان نغز و حکمت

آمیز بجوید.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لَمَّا سَمِعَ قَوْلَ الْخَوَارِجِ (لَا حُكْمَ إِلَّا لِلَّهِ)

كَلِمَةً حَقٌّ يُرَادُ بِهَا بَاطِلٌ.

وقتی که این سخن خوارج را شنید که می گویند :

حکومت جز از آن خدا نیست فرمود:

سخن حقی است که باطلی را بدان اراده کنند.

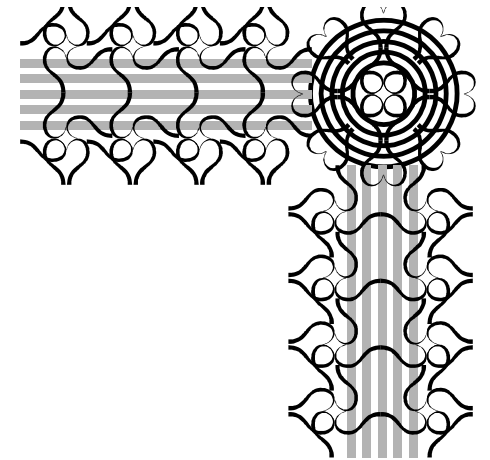
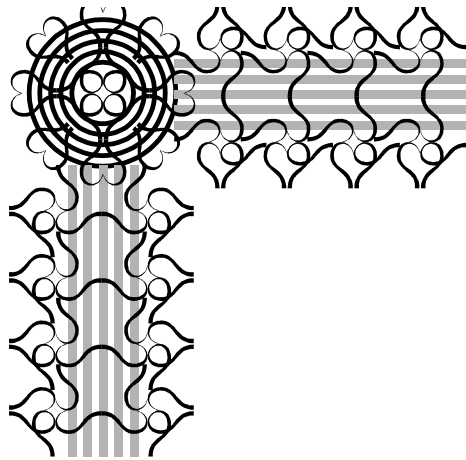

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

اَيُّهَا النَّاسُ، اتَّقُوا اللَّهَ الَّذِي اِنْ قُلْتُمْ سَمِعَ، وَ اِنْ اَعْضَمْتُمْ عَلِمَ، وَ بَادِرُوا الْمَوْتَ الَّذِي اِنْ
هَرَبْتُمْ اَدْرَكَكُمْ وَ اِنْ اَقَمْتُمْ اَخَذَكُمْ وَ اِنْ نَسِيتُمْ ذَكَرَكُمْ.

ای مردم ، از خدا بترسید. خدایی که اگر سخن گوید، می شنود و اگر چیزی
در دل نهان کنید، می داندش . و بر مرگ پیشی گیرید، مرگی که اگر
بگریزید به شما می رسد و اگر بایستید، می گیردتان و اگر فراموشش کنید،
شما را یاد کند.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

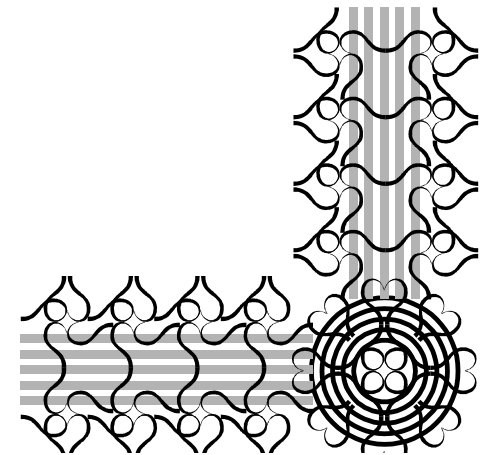
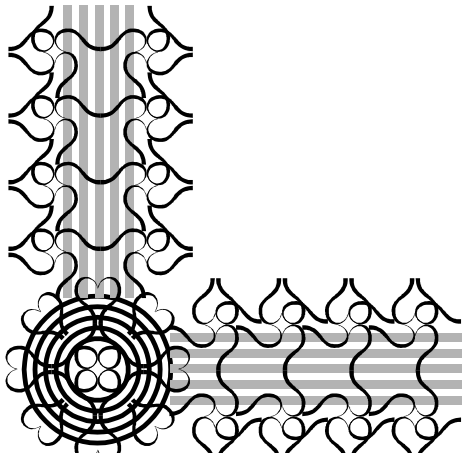
يزهدنك في المعروف من لا يشكره لك، فقد يشكرك عليه من لا يستمتع بشيء منه و قد تُدرك
من شكر الشاكر اكثر مما اذاع الكافر، والله يحب المحسنين.

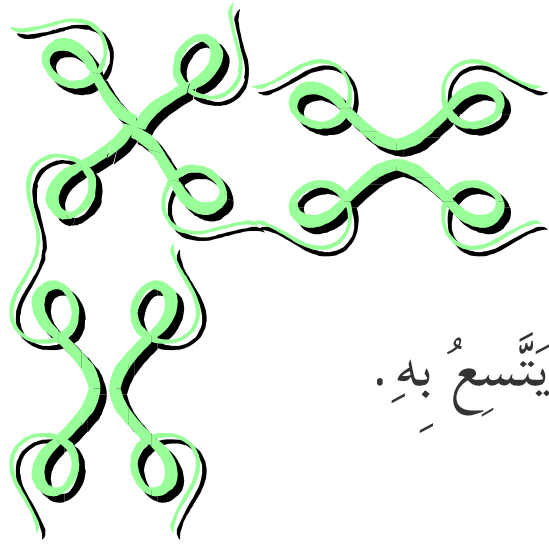
دلسرد نکند تو را از نیکوکاری ، کسی که نیکوکاریت را سپاس نمی گوید.

گاه کسی تو را سپاس گوید که از نعمت تو بهره مند نشده است . و تو از

سپاس گفتن دیگران ، بیش از آنکه ناسپاسان تباه کرده اند، به دست خواهی

آورد و خدا نیکوکاران را دوست می دارد.

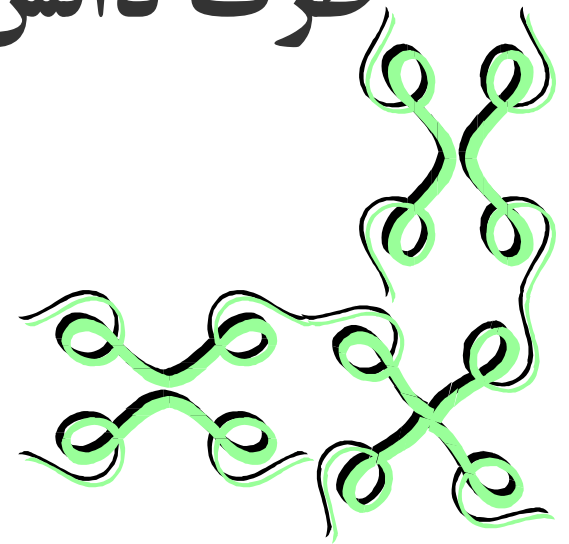

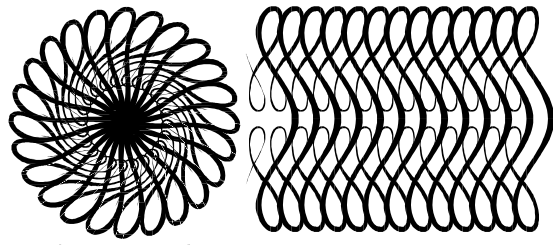

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

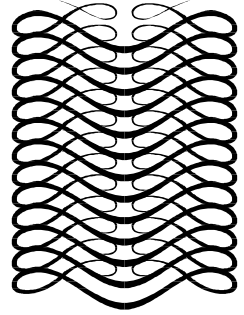
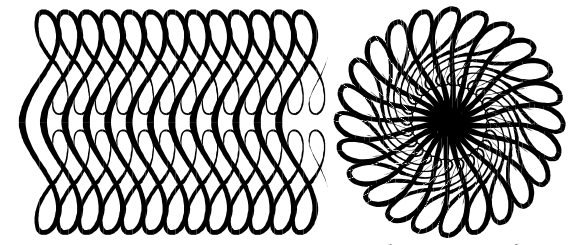
كُلُّ وَعَاءٍ يَضِيقُ بِمَا جُعِلَ فِيهِ إِلَّا وَعَاءَ الْعِلْمِ فَإِنَّهُ يَتَّسِعُ بِهِ.

هر ظرفی از آنچه در آن می نهند پر شود، مگر
ظرف دانش که هر چه در آن نهند فراختر
میگردد.

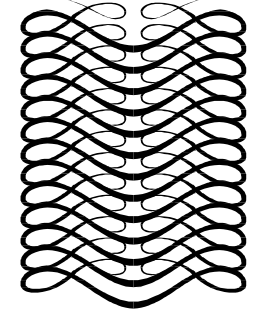

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

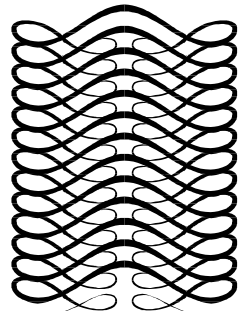

اَوَّلُ عَوْضِ الْحَلِيمِ مِنْ حِلْمِهِ اَنَّ النَّاسَ اءْتَصَارُهُ عَلَي الْجَاهِلِ .

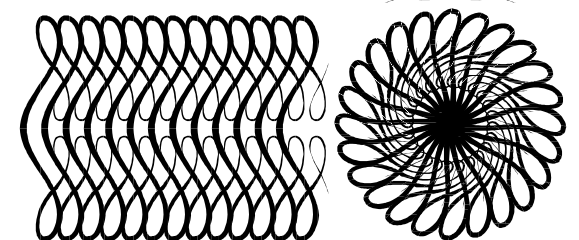
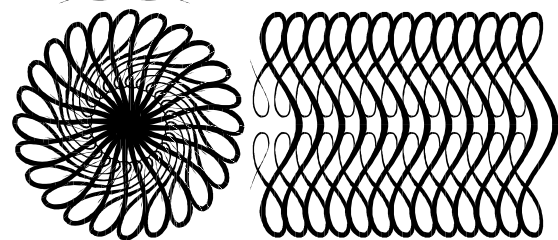
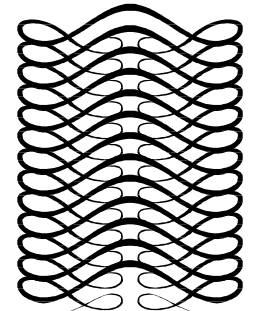

نخستین پاداشی که بردبار از بردباریش

می گیرد، این است ، که مردم در برابر نادانان

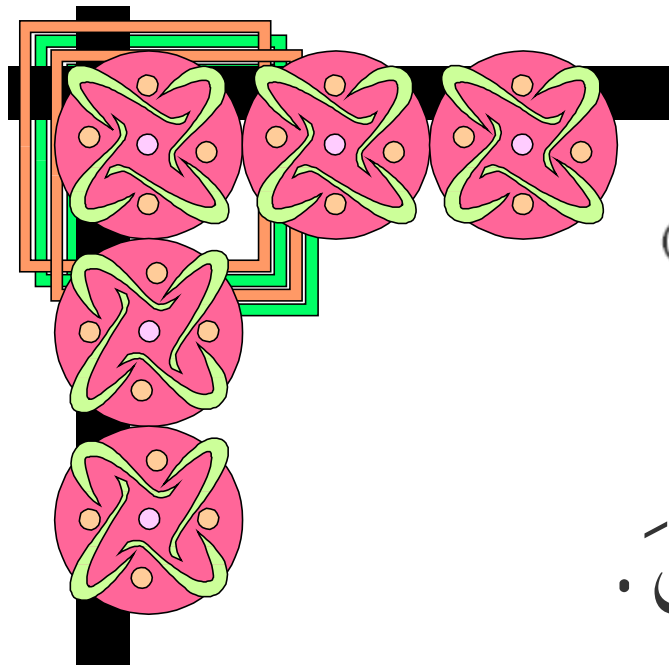
حمایتش می کنند.

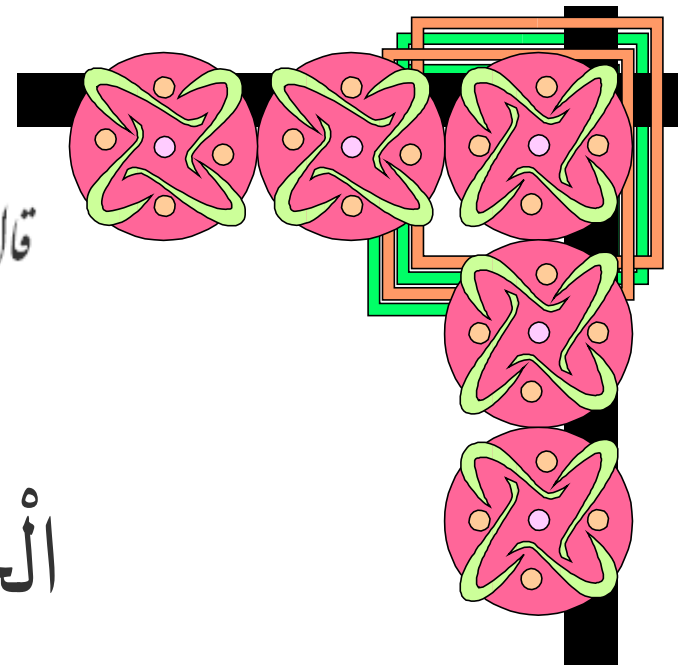
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مَنْ حَاسَبَ نَفْسَهُ رِيحًا، وَ مَنْ غَفَلَ عَنْهَا خَسِرًا، وَ مَنْ خَافَ اِئْمَانَ، وَ مَنْ اِعْتَبَرَ
اِئْبَصَرَ، وَ مَنْ اِئْبَصَرَ فَهِمًا، وَ مَنْ فَهِمَ عَلِمًا.

هر که حساب نفس خود کند، سود برد و هر که
بینا گردد، بفهمد و هر که بفهمد، به دانش رسد.

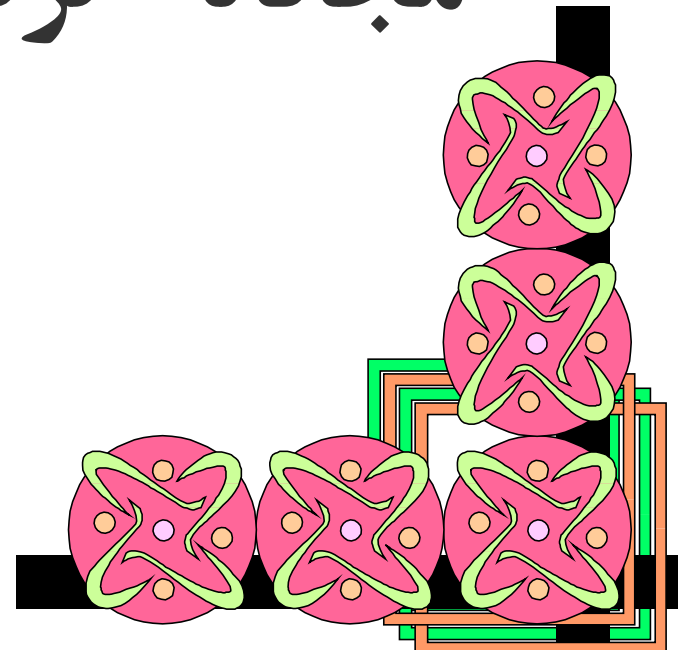
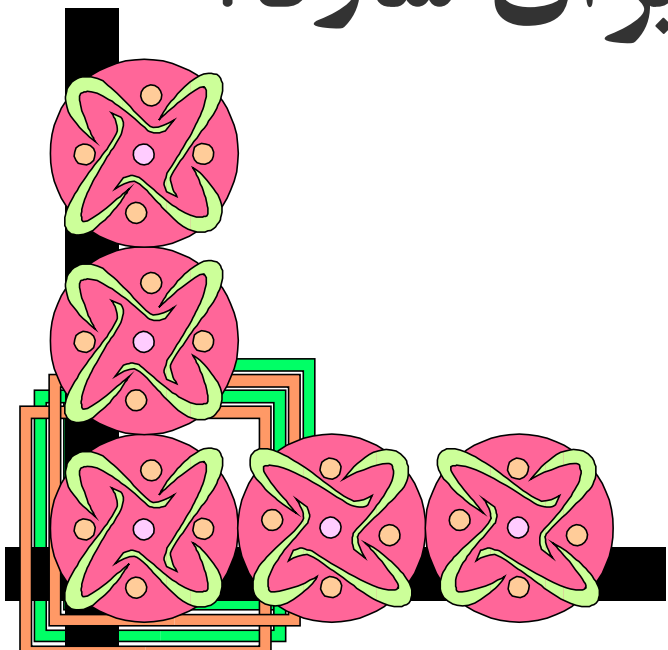

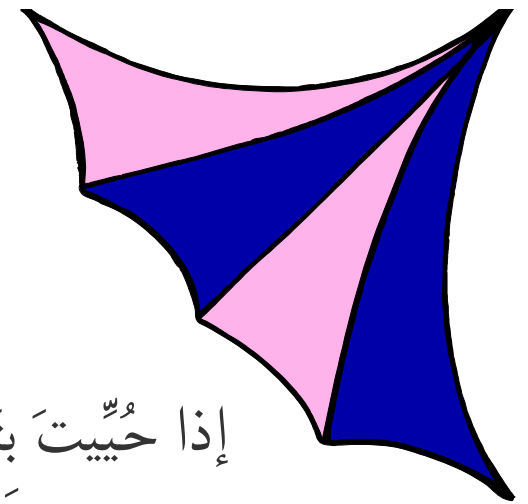
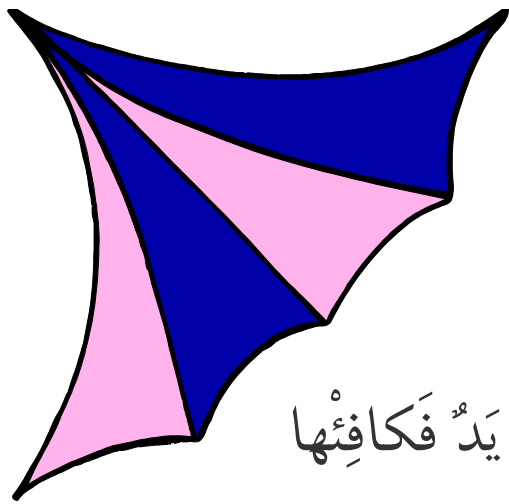
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الْخِلَافُ يَهْدِمُ الرَّأْيَ.

مجادله کردن ، تدبير را ويران سازد.

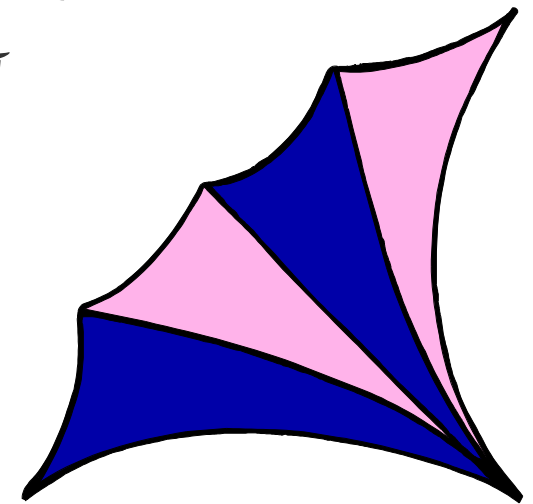
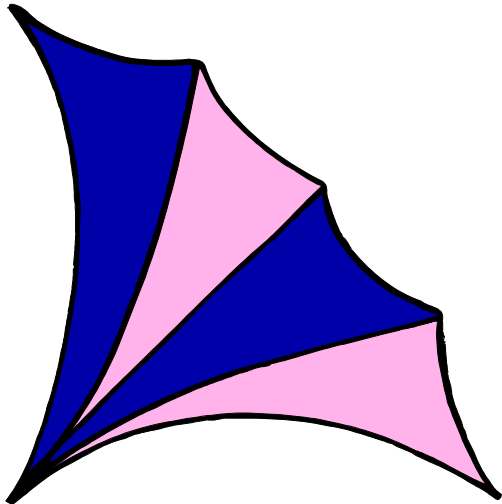

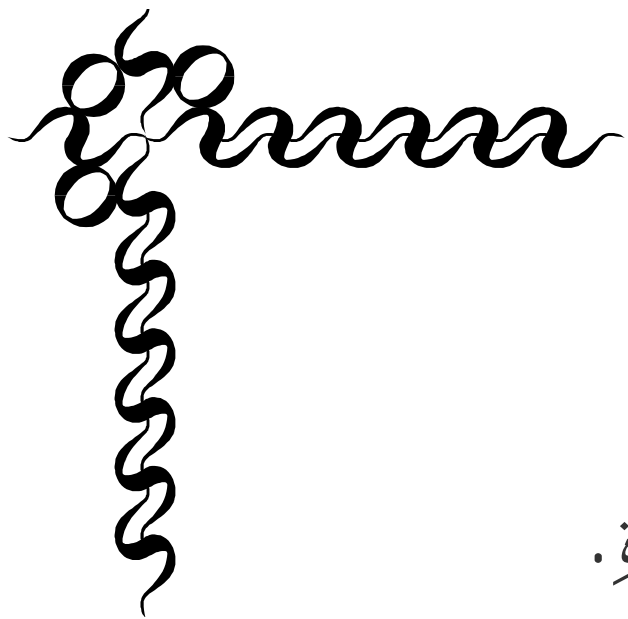
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

إِذَا حُيِّتَ بِتَحِيَّةٍ فَحَيَّ بِأَحْسَنَ مِنْهَا، وَإِذَا أُسْدِيَتْ إِلَيْكَ يَدٌ فَكَافئْهَا

بِمَا يُرَبِّي عَلَيْهَا، وَالْفَضْلُ مَعَ ذَلِكَ لِلْبَادِي.

چون تو را درود گفتند، در پاسخ، درودی بهتر گوی و چون دستی از
سر احسان به سوی تو دراز شد، به احسانی بیشتر، پاداشش ده و فضیلت از
آن کسی است که آغاز کرده است.

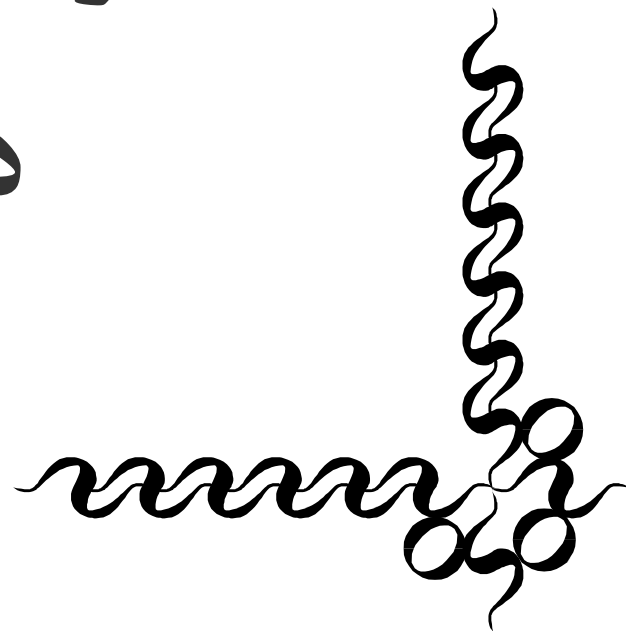

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

حَسَدُ الصَّدِيقِ مِنْ سَقَمِ الْمَوَدَّةِ.

رشک بردن دوست ، نشان خلل در

دوستی اوست .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لَيْسَ مِنَ الْعَدْلِ الْقَضَاءُ عَلَيَّ الثَّقَّةِ بِالظَّنِّ.

از عدالت نیست ، داوری از روی گمان.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مِنْ اَشْرَفِ اَفْعَالِ الْكَرِيمِ غَفَلْتُهُ عَمَّا يَعْلَمُ.

از بهترین کارهای مرد بزرگوار، چشم پوشی

اوست از آنچه می داند.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

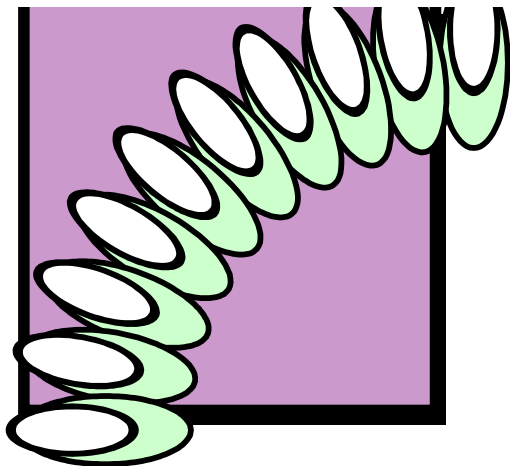
الطَّامِعُ فِي وَثَاقِ الذُّلِّ.

طمعکار به دام مذلت و خواری خویش گرفتار است

قال امیرالمؤمنین علی ابن ابیطالب (علیه السلام)

مَنْ أَصْبَحَ عَلَيِ الدُّنْيَا حَزِينًا فَقَدْ أَصْبَحَ لِقَضَاءِ اللَّهِ سَاخِطًا، وَمَنْ أَصْبَحَ يَشْكُو مُصِيبَةً نَزَلَتْ بِهِ فَإِنَّمَا يَشْكُو رَبَّهُ، وَمَنْ أَتَى غَنِيًّا فَتَوَاضَعَ لَهُ لِعِغْنَاهُ ذَهَبَ ثُلُثَا دِينِهِ، وَمَنْ قَرَأَ الْقُرْآنَ فَمَاتَ فَدَخَلَ النَّارَ فَهُوَ كَانَ مِمَّنْ يَتَّخِذُ آيَاتِ اللَّهِ هُزُؤًا، وَمَنْ لَهَجَ قَلْبُهُ بِحُبِّ الدُّنْيَا اتَّاطَ قَلْبُهُ مِنْهَا بِثَلَاثٍ: هَمٌّ لَا يُعْبَهُ، وَحِرْصٌ لَا يَتْرُكُهُ، وَءَمَلٌ لَا يُدْرِكُهُ.

هر که برای دنیا غمگین گردد، بر قضای خداوندی خشم گرفته است و هر که از مصیبتی که به او رسیده، شکایت کند، از پروردگارش شکایت کرده و هر که نزد توانگری رود و به سبب مالش فروتنی کند، دو ثلث دینش از دستش رفته است و هر که قرآن خواند و مرد و به جهنم رفت، آیات خدا را استهزا می کرده است و هر که دلش شیفته دنیا است، سه چیز بر قلبش چیرگی دارد اندوهی که از او دست بر ندارد و حرصی که رهایش نکند و آرزویی که به او نرسد.

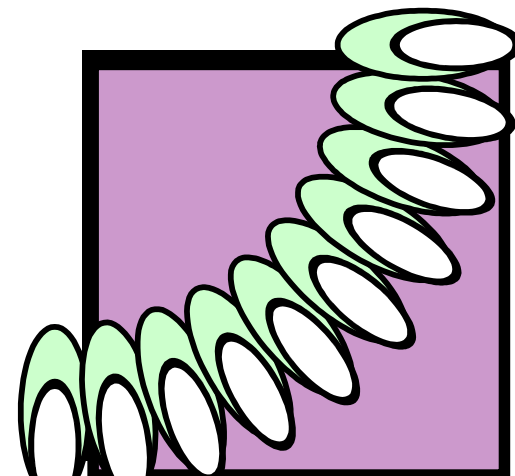

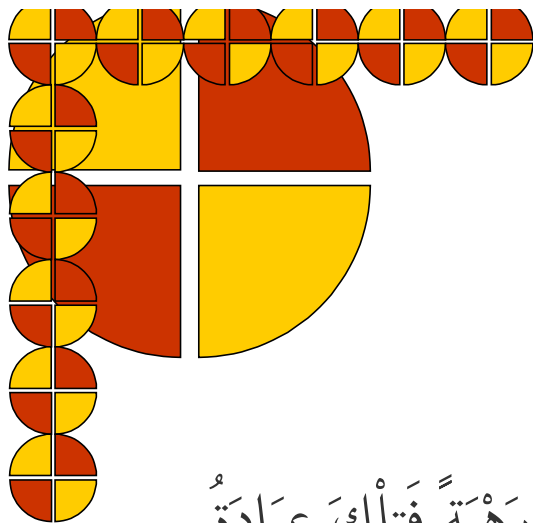
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

وَ اللّٰهُ لَدُنْيَاكُمْ هَذِهِ اَهْوَنُ فِى عَيْنِي مِنْ عِرَاقٍ خِنْزِيرٍ فِى يَدٍ مَجْدُومٍ .

به خدا سوگند، که دنیای شما در چشم من بی ارج
تر از پاره استخوان خوکی است در دست شخصی

جدامی .

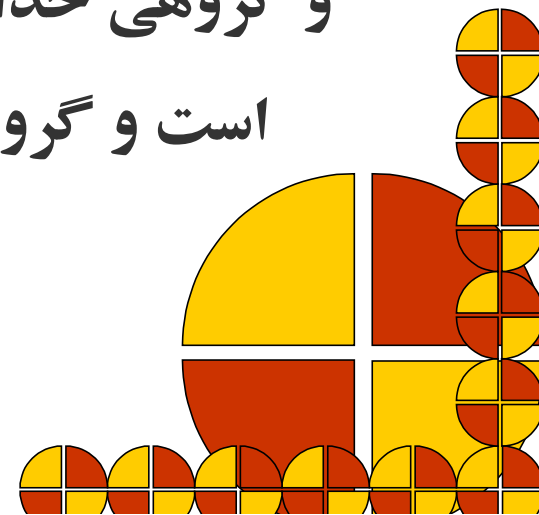

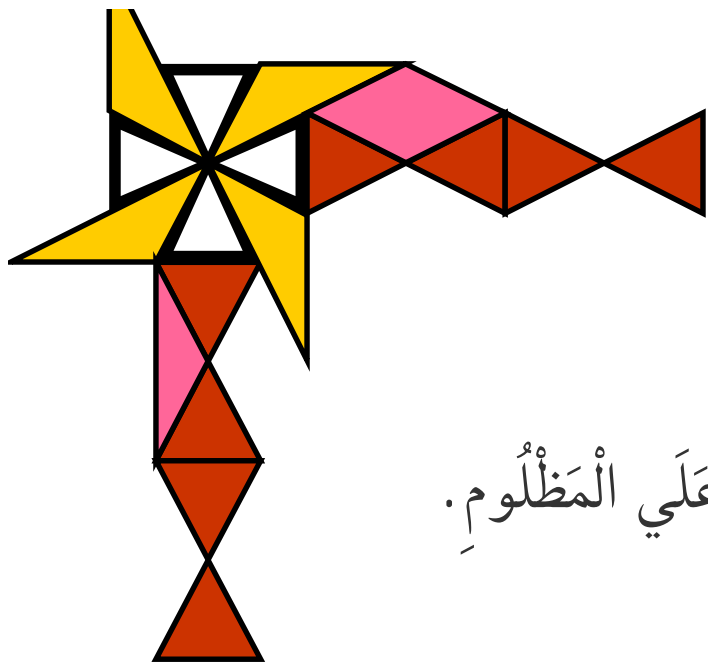

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

إِنَّ قَوْمًا عَبَدُوا اللَّهَ رَغْبَةً فَتِلْكَ عِبَادَةُ التُّجَّارِ، وَإِنَّ قَوْمًا عَبَدُوا اللَّهَ رَهْبَةً فَتِلْكَ عِبَادَةُ
الْعَبِيدِ، وَإِنَّ قَوْمًا عَبَدُوا اللَّهَ شُكْرًا فَتِلْكَ عِبَادَةُ الْأَعْرَافِ.

گروهی ، خدا را به شوق بهشت می پرستند، این عبادت بازرگانان است
و گروهی خدا را از ترس عذاب او می پرستند، این عبادت بردگان
است و گروهی خدا را برای سپاس او می پرستند، این عبادت
آزادگان است.

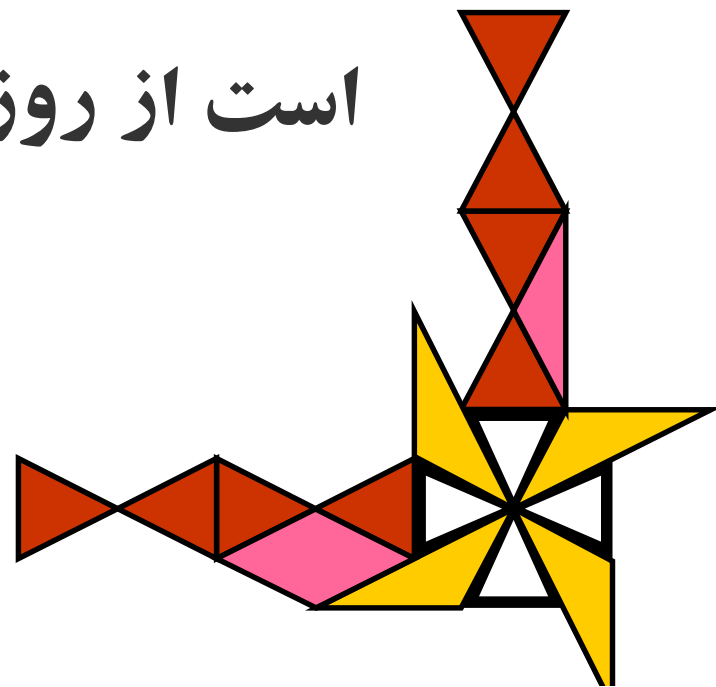

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

يَوْمُ الْمَظْلُومِ عَلَي الظَّالِمِ اَشَدُّ مِنْ يَوْمِ الظَّالِمِ عَلَي الْمَظْلُومِ.

روز بازخواست ستم‌دیده بر ستمکار، سخت تر

است از روز قدرت ستمکار بر ستم‌دیده

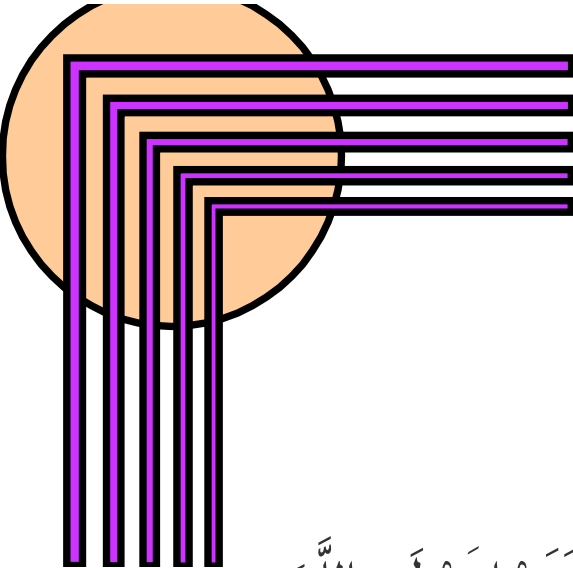

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

النَّاسُ اَبْنَاءُ الدُّنْيَا، وَ لَا يُلَامُ الرَّجُلُ عَلَي حُبِّ اُمَّهٖ .

مردم ، فرزندان دنیا هستند و آدمی را به سبب
دوست داشتن مادرش سرزنش نمی کنند .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

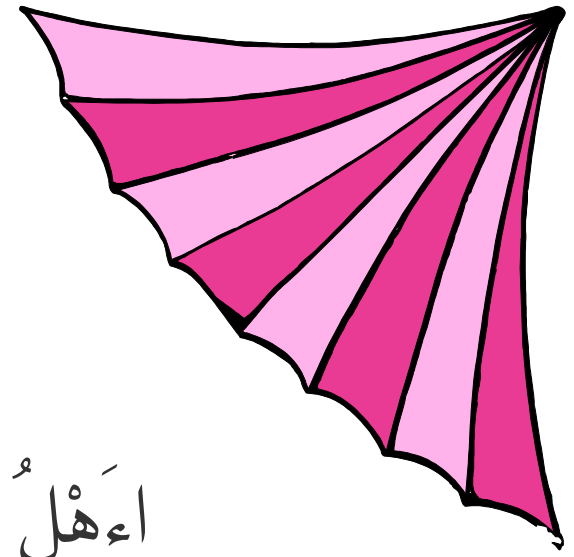
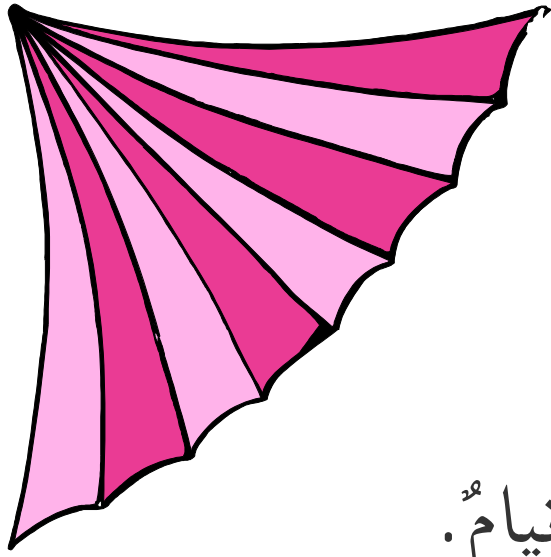
إِنَّ الْمِسْكِينَ رَسُولُ اللَّهِ فَمَنْ مَنَعَهُ فَقَدْ مَنَعَ اللَّهَ، وَمَنْ آءَعْطَاهُ فَقَدْ آءَعْطَى اللَّهَ.

بینوایی که از تو چیزی می طلبد، فرستاده خداست . کسی که او را

چیزی ندهد، گویی حق خدا را ادا نکرده است و هر که او را

چیزی دهد، حق خدا را ادا کرده است.

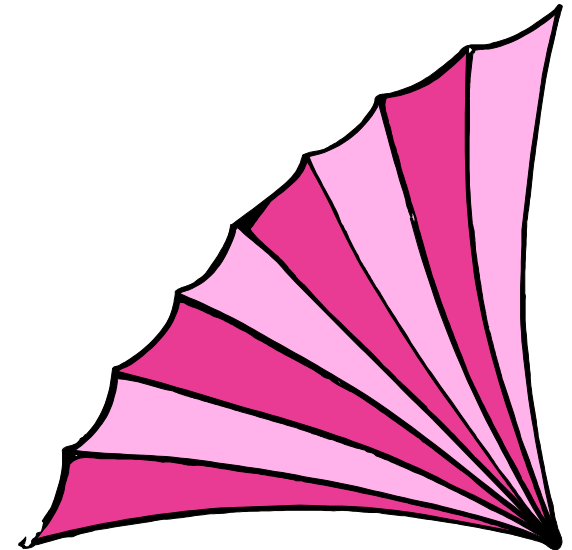
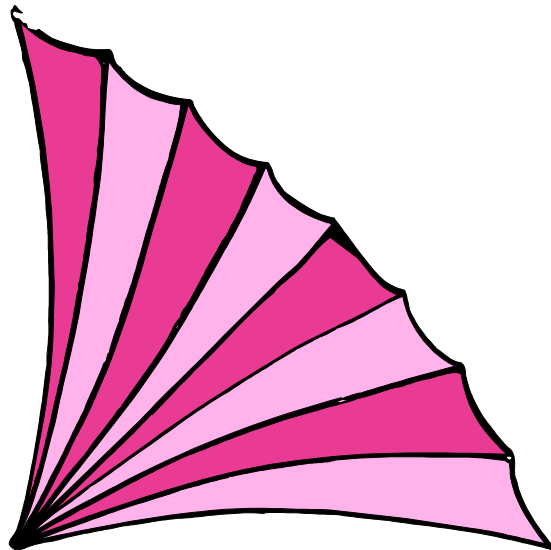

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

اَهْلُ الدُّنْيَا كَرَّجِبٍ يُسَارُّ بِهِمْ وَ هُمْ نِيَامٌ.

مردم دنیا چون کاروانیانی هستند که می برندشان و

آنها در خواب اند.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مَا زَيْيَ غَيُورٌ قَطُّ.

غير تمند هرگز زنا نمی کند.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لَا يَصْدُقُ إِيمَانُ عَبْدٍ حَتَّى يَكُونَ بِمَا فِي يَدِ اللَّهِ سَبْحَانَهُ أَوْ تَقَ مِنْهُ بِمَا فِي يَدِهِ.

ایمان بنده خدا صادق نباشد تا آنگاه که ، به آنچه

در دست خداوند است ، اعتمادش بیشتر باشد، از

آنچه در دست خود اوست

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لِسَائِلِ سَاءَ لَهُ عَن مُّعْضِلَةٍ :

سَلْ تَفْقُهَا، وَلَا تَسْأَلْ تَعْتَا، فَإِنَّ الْجَاهِلَ الْمُتَعَلِّمَ شَبِيهُ بِالْعَالِمِ، وَإِنَّ الْعَالِمَ الْمُتَعَسِّفَ شَبِيهُ بِالْجَاهِلِ الْمُتَعَتِّ.

به کسی که از او مشکلی پرسید، فرمود :

برای فهمیدن پرس ، نه به قصد جدل . زیرا نادانی که چیزی می آموزد، همانند داناست و دانایی که پای از دایره انصاف بیرون می نهد به نادان می ماند.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

اتَّقُوا مَعَاصِيَ اللَّهِ فِي الْخَلَوَاتِ، فَإِنَّ الشَّاهِدَ هُوَ الْحَاكِمُ.

از نافرمانی خدای در نهانجای بترسید. زیرا آنکه
شاهد اعمال است ، همو داورى کند.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

اَعْلُ مَا يَلْزَمُكُمْ لِلَّهِ سُبْحَانَهُ اَعَنْ لَّا تَسْتَعِينُوا بِنِعْمِهِ عَلَي مَعَاصِيهِ .

کمترین حقی که خدای سبحان را بر عهده شماست ، این است که
از نعمتهایش در راه نافرمانیش یاری نخواهی .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

في صفة المؤمن :

المؤمن بشره في وجهه، و حزنه في قلبه، اوسع شئ صدرا، و اذل شئ نفسا، يكره الرفعة، و
يشنأ السمعة، طويل غمه، بعيد همه، كثير صمته، مشغول وقته، شكور صبور، معمور بفكرته،
ضنين بخلته، سهل الخليفة، لين العريكة، نفسه اصلب من الصلد، و هو اذل من العبد.

در صفت مؤمن چنين فرمود :

مؤمن را شادمانی در چهره است و اندوه در دل حوصله اش از همه بیش است و نفسش از
همه خوارتر. برتری جویی را خوش ندارد و از خودنمایی بیزار است. اندوهش بسیار و
همتش بلند و خاموشیش دراز و وقتش مشغول است. مؤمن صبور و شکرگزار است، همواره
در اندیشه است و در اظهار نیاز امساک کند. نرمخوی و نرم رفتار است. نفسش از صخره
سخت تر است، در عین حال، خود را از بردگان کمتر می گیرد.

قال امیر المؤمنین علی ابن ابیطالب (علیه السلام)

الدَّاعِي بِلَا عَمَلٍ، كَالرَّامِي بِلَا وَتَرٍ.

کسی که مردم را به کار نیک می خواند و خود
عمل نمی کند، چونان تیراندازی است که کمانش
را زه نیست.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

اَشَدُّ الذُّنُوبِ مَا اسْتَهَانَ بِهٖ صَاحِبُهُ .

سخت ترین گناهان ، گناهی است که

مرتکب آن آسانش انگارد و خردش شمرد .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

يَا أَسْرَى الرَّغْبَةِ أَقْصِرُوا، فَإِنَّ الْمَعْرَجَ عَلَي الدُّنْيَا لَا يَرُوعُهُ مِنْهَا إِلَّا صَرِيفُ أَيْتَابِ الْحِدْثَانِ،
أَيُّهَا النَّاسُ، تَوَلَّوْا مِنْ أُنْفُسِكُمْ تَأْدِيبَهَا، وَاعْدِلُوا بِهَا عَنْ ضَرَاوَةِ عَادَاتِهَا.

ای اسیران خواهشهای نفس ، درنگ کنید. زیرا کسی را که به دنیا
گرویده است ، نترساند، مگر صدای دندانه‌های حوادث . ای مردم ، خود
خوشتن را ادب کنید و نفس خود را از عاداتهای زشتی که به آن خو
گرفته اید باز گردانید.

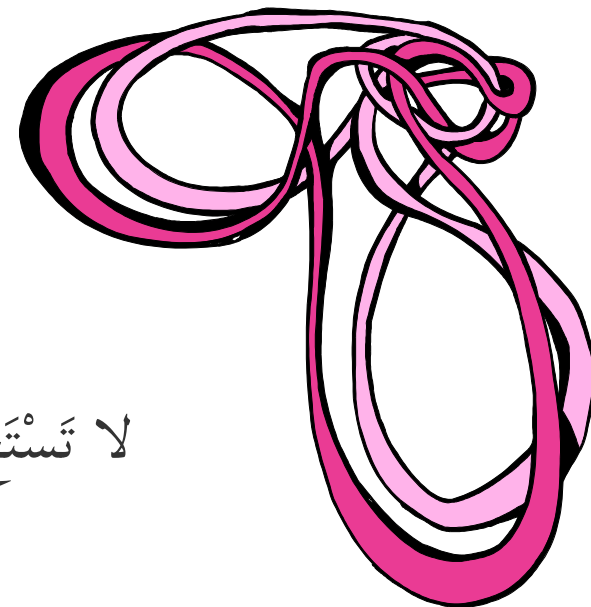
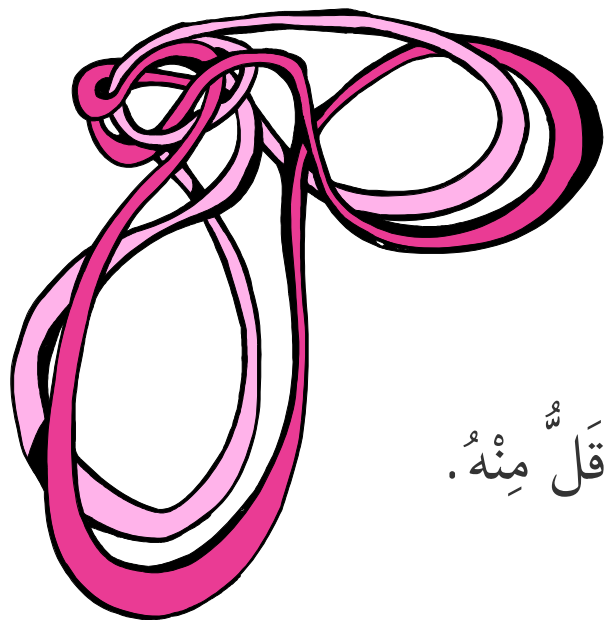
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لَا تَظُنَّنَّ بِكَلِمَةٍ خَرَجْتَ مِنْهُ مِنْ أَحَدٍ سَوْءًا وَءَأْتَتْ تَجِدُ لَهَا فِي الْخَيْرِ مُحْتَمَلًا.

به سخنی که از دهان کسی بیرون می

آید، گمان بد مبر، چندان که توانی

احتمال نیکی بر.

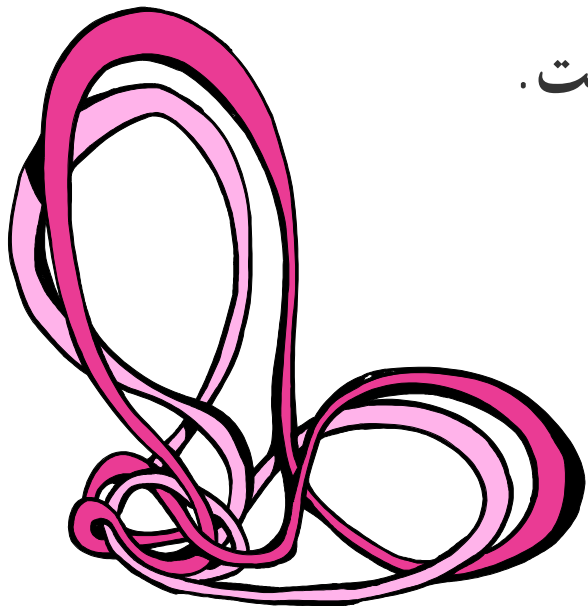

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

لَا تَسْتَحِ مِنْ إِعْطَاءِ الْقَلِيلِ، فَإِنَّ الْحِرْمَانَ أَقَلُّ مِنْهُ.

از بخشش اندک شرمنده مباش ،

زیرا نومید ساختن ، اندکتر از آن است.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

إِذَا كَانَتْ لَكَ إِلَى اللَّهِ سُبْحَانَهُ حَاجَةٌ فَأَبْدَأْ بِمَسْأَلَةِ الصَّلَاةِ عَلَي رَسُولِهِ ص ، ثُمَّ سَلْ

حَاجَتَكَ؛ فَإِنَّ اللَّهَ أَكْرَمُ مِنْ أَنْ يُسْأَلَ حَاجَتَيْنِ، فَيَقْضِيَ إِحْدَاهُمَا وَيَمْنَعَ الْأُخْرَى .

چون از خداوند سبحان حاجتی خواهی ، حاجت خود را با صلوات بر رسول خدا (صلی الله علیه و آله) آغاز کن . زیرا خدای تعالی بزرگتر از

این است که از او دو حاجت خواهند و او یکی را بر آورد و یکی را روا

نسازد .

وَرَوَىٰ آئَهُ عَ قَلَمًا اَعْتَدَلَ بِهٖ الْمُنْبَرُ اِلَّا قَالَ اءَمَامَ الْخُطْبَةِ :

قال اميرالمؤمنين علي ابن ايطاب (عليه السلام)

اَيُّهَا النَّاسُ، اتَّقُوا اللَّهَ فَمَا خُلِقَ امْرُؤٌ عَبْتًا فَيَلْهُو، وَلَا تُرِكَ سُدِّي فَيَلْعُو، وَمَا دُئِيَاهُ الَّتِي تَحَسَّنَتْ لَهُ بِخَلْفٍ
مِنَ الْآخِرَةِ الَّتِي قَبَّحَهَا سُوءُ النَّظَرِ عِنْدَهُ، وَمَا الْمَعْرُورُ الَّذِي ظَفَرَ مِنَ الدُّنْيَا بِأَعْلَىٰ هِمَّتِهِ كَالْآخِرِ الَّذِي ظَفَرَ
مِنَ الْآخِرَةِ بِأَدْنَىٰ سُهُمَّتِهِ.

گویند کمتر اتفاق می افتاد که امام بر منبر نشیند و پیش از ادای سخن ، مردم را چنین
اندرزندهد :

ای مردم ، از خدای بترسید. هیچکس به عبث آفریده نشده تا سرگرم لهو و بازیچه گردد و او
را به خود وانگذاشته اند تا به کارهای لغو و بیهوده پردازد. مباد که دنیا در نظرش به گونه ای
آراسته آید که آن را جانشین آخرت ، که زشتش انگاشته ، قرار دهد. آن فریب خورده ای
که در دنیا به بالاترین پیروزی رسیده ، هرگز به پایه کسی که از آخرت اندک
سهمی یافته ، نرسد.

وَعَنْ أَبِي جُحَيْفَةَ قَالَ: سَمِعْتُ أَمِيرَ الْمُؤْمِنِينَ عَلَيْهِ السَّلَامُ يَقُولُ :

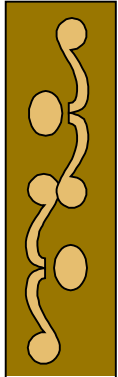
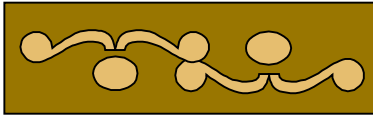
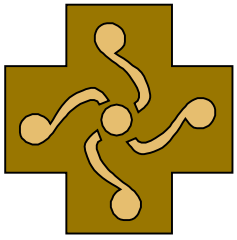
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

انَّ اَوَّلَ مَا تُغْلَبُونَ عَلَيْهِ مِنْ الْجِهَادِ بَاءُ يَدَيْكُمْ، ثُمَّ بَاءُ لِسِنِّكُمْ، ثُمَّ بَقُلُوبِكُمْ، فَمَنْ لَمْ يَعْرِفْ بِقَلْبِهِ
مَعْرُوفًا وَ لَمْ يُنْكِرْ مُنْكَرًا، قَلْبَ فَجَعِلَ اءَعْلَاهُ اءَسْفَلَهُ، وَ اءَسْفَلَهُ اءَعْلَاهُ.

ابو جحيفه گوید از اميرالمؤمنين (ع) شنيدم كه فرمود :

نخستين جهادی كه در آن شكست می خوريد، جهاد با دستهايتان است . سپس ، جهاد
است با زبانهايتان و آنگاه جهاد با دلهايتان . کسی كه كار نيكویی را در دل نستايد و
كار زشتی را در دل نكوهش نكند، دگرگون شود و زير و زير گردد.

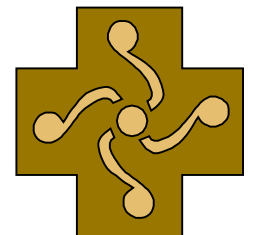
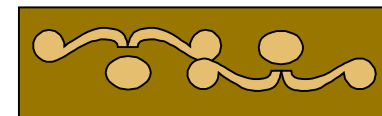
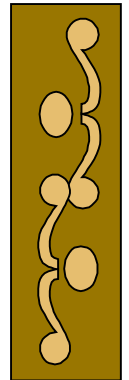
قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الْبُخْلُ جَامِعٌ لِمَسَاوِي الْعُيُوبِ، وَهُوَ زِمَامٌ يُقَادُّ بِهِ إِلَى كُلِّ سُوءٍ.

بخل صفتی است جامع همه بدیها و عیبها. بخل

مهاری است که آدمی را به سوی هر ناشایست

می کشاند.

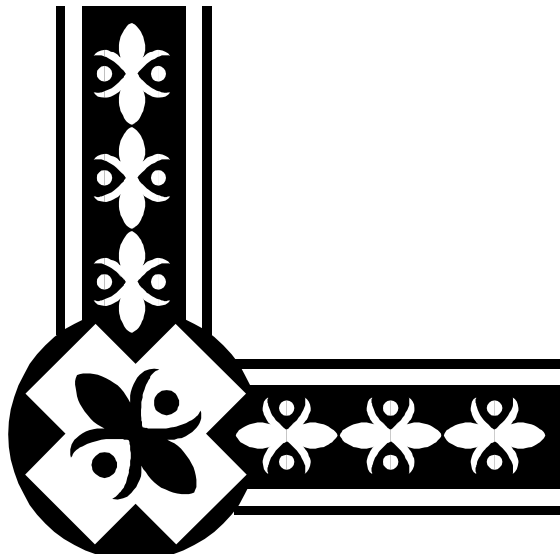

قال امير المؤمنين علي ابن ابي طالب (عليه السلام)

رُبَّ مُسْتَقْبَلٍ يَوْمًا لَيْسَ بِمُسْتَدْبِرِهِ، وَ مَعْبُوطٍ فِيْ اءَوَّلِ لَيْلِهِ قَامَتْ بِوَاكِيهِ فِيْ آخِرِهِ.

چه بسا کسانی که آمدن روز را بینند، ولی رفتنش را نبینند و
دیگران در آغاز شب بر او رشک برند و در پایان شب ،
سوگواران بر او بگریند.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

الْكَلَامُ فِي وَثَاقِكَ مَا لَمْ تَتَكَلَّمْ بِهِ، فَإِذَا تَكَلَّمْتَ بِهِ صِرْتَ فِي وَثَاقِهِ؛ فَاحْزُنْ لِسَانَكَ كَمَا
تَحْزُنُ ذَهَبَكَ وَوَرَقَكَ؛ فَرُبَّ كَلِمَةٍ سَلَبَتْ نِعْمَةً،

سخن در بند توست ، تا آن را بر زبان نیاورده ای ، چون بر زبانش آوری
تو به بند او درآمده ای . پس ، همچنانکه ، زر و سیمت را حفظ می کنی
، زبانت را هم حفظ کن ، زیرا چه بسا یک کلمه که نعمتی را سلب
کند و محنتی را فراخواند .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

احْذَرُ اَنْ يَرَاكَ اللهُ عِنْدَ مَعْصِيَتِهِ، وَ يَفْقِدَكَ عِنْدَ طَاعَتِهِ فَتَكُونَ مِنَ الْخَاسِرِينَ؛ وَ إِذَا
قَوِيَتْ فَاقْوِ عَلَي طَاعَةِ اللهِ، وَ إِذَا ضَعُفَتْ فَاضْعُفْ عَنِ مَعْصِيَةِ اللهِ.

بترس از اینکه ، خدا تو را آنجا که معصیت اوست ببیند و آنجا که طاعت

اوست ، نیابد. پس زیانکار باشی . اگر نیرومند هستی ، نیرویت را در
طاعت خدا به کار بر و اگر ناتوان هستی در معصیت او ناتوان باش.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مَا خَيْرٌ بِخَيْرِ بَعْدَهُ النَّارُ، وَ مَا شَرٌّ بِشَرِّ بَعْدَهُ الْجَنَّةُ، وَ كُلُّ نَعِيمٍ دُونَ الْجَنَّةِ فَهُوَ
مَحْقُورٌ، وَ كُلُّ بَلَاءٍ دُونَ النَّارِ عَافِيَةٌ.

خیری که پس از آن عذاب آتش باشد، خیر نیست و شرّی که پس
از آن نعیم بهشت بود، شر نیست . هر نعمتی جز نعمت بهشت ، حقیر
است و هر بلایی ، جز عذاب آتش ، عافیت است .

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مِسْكِينُ ابْنِ آدَمَ؛ مَكْتُومٌ الْاَجَلِ، مَكْنُونٌ الْعِلَلِ، مَحْفُوظٌ الْعَمَلِ،
تُوَلِّمُهُ الْبَقَّةُ وَ تَقْتُلُهُ الشَّرْقَةُ وَ تُثَبِّتُهُ الْعَرَقَةُ.

مسکین فرزند آدم ، اجلش پوشیده است ، بیماریش پنهان است ،
اعمالش را می نگارند، پشه ای می آزاردش ، جرعه ای ، گلوگیرش
می شود و عرق تن ، بویش را بد کند.

قال امير المؤمنين علي بن ابي طالب (عليه السلام)

مَنْ اَصْلَحَ سَرِيْرَتَهُ، اَصْلَحَ اللهُ عِلَانِيَتَهُ، وَمَنْ عَمِلَ لِدِيْنِهِ، كَفَاهُ اللهُ اَمْرَ دُنْيَاهُ، وَمَنْ
اَحْسَنَ فِيمَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ اللهِ، اَحْسَنَ اللهُ مَا بَيْنَهُ وَبَيْنَ النَّاسِ.

هر که باطن خود را نیکو سازد، خداوند هم ظاهرش را نیکو جلوه
دهد. هر که برای دینش کار کند، خداوند کار دنیايش را کفایت
کند و هر که رابطه خود را با خدا نیکو گرداند، خداوند، رابطه او
را با مردم نیکو گرداند.

خلاصه ی همه ی دعا هادر چهار جمله به نقل از امیر المومنین علی (علیه السلام)

الْحَمْدُ لِلَّهِ عَلَي كُلِّ نِعْمَةٍ (ستایش خدای را بر هر نعمتی)

وَأَسْأَلُ اللَّهَ مِنْ كُلِّ خَيْرٍ (و از او خواهم هر خیری را)

وَأَعُوذُ بِاللَّهِ مِنْ كُلِّ شَرٍّ (و پناه برم به خدا از هر شری)

وَأَسْتَغْفِرُ اللَّهَ مِنْ كُلِّ ذَنْبٍ (و آمرزش خواهم از خدا از هر گناهی)